

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

BUTLLETÍ

[87]

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE LLOBREGAT

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana de
Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 — Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Subscripció anual 2019: 36 euros. Exemplars solts 10 euros.

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE E

SANT FELIU DE

LLOBREGAT L

L

T

U

B

[]

NÚM 87 (2019)
30 DE JUNY
DE 2019

SUMARI

- 157 **BISBE DIOCESÀ**
- 158 Escrits dominicals**
- 158 *La nova Església II. La seva bellesa*
(5-5-2019)
- 159 *La nova Església III. La seva brillantor*
(12-5-2019)
- 160 *La nova Església IV. Els seus membres*
(19-5-2019)
- 161 *La nova Església V. Harmonia*
(26-5-2019)
- 162 *La nova Església VI. En comunicació*
(2-6-2019)
- 163 *La nova Església VII. Apòstols*
(9-6-2019)
- 164 *La nova Església VIII. Presència de la Trinitat* (16-6-2019)
- 165 *La nova Església IX. Estimada Església*
(23-6-2019)
- 166 *La nova Església X. Esposa Església*
(30-6-2019)
- 167 Cartes i exhortacions pastorals**
- 167 *Al P. Faustí Gutiérrez Díez, SDB. Rector de la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Sant Vicenç dels Horts*
- 167 *Al Sr. Jordi San José Buenaventura, alcalde de l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat*
- 168 *Als diaques permanents*
- 169 Articles i altres escrits**
- 169 *Reflexió del grup estable de preveres sobre les vocacions al ministeri sacerdotal*
- 171 **SECRETARIA GENERAL**
- 172 Decrets**
- 172 *Decret 06/19. Renovació dels representants del Consell Pastoral Diocesà*
- 172 *Decret 07/19. Sobre la renovació d'arxiprestos*
- 173 Nomenaments**
- 173 *Nomenaments*
- 174 Cúria**
- 174 *Sortida lúdico-cultural a Tarragona*
- 174 *Jornades de formació per a la Cúria*
- 175 Altres informacions**
- 175 *Certificat sobre la constitució de l'Equip de Pastoral del Lleure*
- 177 **VIDA DIOCESANA**
- 178 Pla Pastoral**
- 178 *Carta de la Delegació d'Evangelització i Apostolat Seglar per a presentar la fitxa "En la cruïlla 3"*
- 178 *Formació del clergat en relació al Pla Pastoral*
- 178 *Carta als laics sobre el Pla Pastoral*
- 180 Crònica diocesana**
- 180 **MAIG**
- 183 **JUNY**
- 186 Necrològiques**
- 186 *Mn. Francesc de Paula Sala i Arnó*
- 186 *Mn. Ignacio Arana San Emeterio*
- 189 **ORGANISMES DIOCESANS**
- 190 Vicaria del Penedès-Anoia- Garraf**
- 190 *Trobada pasqual de la Vicaria del Penedès- Anoia-Garraf*
- 190 Consell Pastoral Diocesà**
- 190 *Reunió 15-6-2019*

191 Consell del Presbiteri191 *Reunió 13-6-2019*

193 DELEGACIONS DIOCESANES

194 Mitjans de Comunicació194 *Carta als mossens sobre la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials*194 *Carta a les comunitats religioses sobre la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials***195 Catequesi**195 *Jornades interdiocesanes de responsables de Catequesi i Setmana Catequètica***196 Ensenyament**196 *Lliurament dels premis del concurs bíblic i trobada de reflexió dels mestres i professors de Religió***196 Missions**196 *Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i Vocacions Natives***197 Joventut**197 *Carta del delegat de Joventut informant sobre les activitats per als joves durant l'estiu***198 Pastoral de la salut**198 *Pasqua del Malalt***198 Pastoral sacramental i Litúrgia**198 *Recordatori de la memòria de la Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església*199 *Sobre la creació del suplement al Missal Romà en castellà amb el propi dels sants que se celebren en alguna de les diòcesis amb seu a Catalunya***200 Diaconat permanent**200 *Carta del delegat als diaques sobre la formació permanent 2019*200 *Proposta de Pla de Formació per als diaques permanents***206 Evangelització i Apostolat Seglar**206 *Presentació de l'Escola d'acompanyament per a laics*206 *48a Jornada Nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques*207 *Celebració pasqual amb les comunitats neocatecumenals*

209 PASTORAL SOCIAL

210 Càritas diocesana210 *Carta del delegat episcopal de Càritas en la campanya del Corpus*211 *Carta del director de Càritas Diocesana de Sant Feliu en la campanya del Corpus***212 Pastoral Penitenciarària**212 *Inauguració de la Llar la Mercè*

215 DOCUMENTS

216 Província Eclesiàstica de Barcelona216 *Carta de les delegacions de catequesi de la Província eclesiàstica de Barcelona***217 Conferència Episcopal Tarraconense**217 *Comunicat de la reunió n. 230*218 *Comunicació sobre el nomenament del nou arquebisbe metropolità de Tarraçona*218 *XXXIII Trobada interdiocesana de Vida Creixent***219 Conferència Episcopal Espanyola**219 *Presentación de la Memoria de actividades de la Iglesia católica en España 2017*223 *Reunión de la Comisión Permanente***225 Santa Seu**225 *Missatge del papa Francesc per a la Jornada mundial de l'Emigrant i del Refugiat 2019*228 *Missatge del Papa Francesc per a la III Jornada Mundial dels Pobres*

Bisbe diocesà

ESCRITS DOMINICALS

La nova Església II. La seva bellesa (5-5-2019)

Parlar de la bellesa de la nova Església, l'Església somiada i alhora real, pot sonar a burla en les orelles de molts. Perquè s'ha instal·lat en l'imaginari col·lectiu, dins i fora de l'Església, la representació d'una Església carregada de pecats i defectes. No se'n pot parlar, sense al·ludir immediatament a les seves deficiències. De manera que proclamar una Església resplendent per la seva bellesa, sembla un llenguatge d'un altre món o sona a ironia retòrica.

Des d'aquí, per a qui ho desitgi escoltar, proclamem la bondat i la bellesa de l'Església, de la nostra Església concreta. No ho fem "forçant" amb l'afecte la nostra mirada, ni portats per un afany de propaganda "del que és nostre" a manera d'una apologètica fàcil. Tampoc no estem cecs davant la realitat. El profeta de l'Apocalipsi no mentia als seus germans. Sabia prou bé els defectes de les diferents comunitats destinatàries de les seves cartes. Ell veia realment i anunciava aquesta bellesa:

"Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs"
(21,2)

Vaig assistir a una entrevista que una periodista exigent feia a un conegut ecle-

siàtic. La periodista, després d'enumerar algunes de les febleses (pecats) de l'Església Catòlica, va interpel·lar l'entrevistat: "I vostè què en pensa, què diu sobre tot això?" L'eclésiàtic va respondre: "Vostè té mare. L'Església és la meva mare. No voldrà que jo la critiqui o posi en evidència els seus defectes".

No ens va acabar d'agradar aquesta resposta. Tenia l'encert de subratllar una condició bàsica per a saber descobrir i tractar l'Església: diguem el que en diguem, sempre l'hem d'estimar. Però també podia fer l'efecte que, en parlar de l'Església, ens deixem portar per un amor cec, és a dir, un fals amor, que impedeix reconèixer la realitat. I aquest no és el cas. Els ulls de la fe i de l'amor cristià són absolutament realistes: això sí, ens ajuden a descobrir el que és de Déu i el que no ho és. I verdaderament, a la nostra Església concreta hi ha realitats de Déu. No sols en la Paraula que ella anuncia, no sols en els sacraments que celebra, sinó també en persones amb nom i cognoms, en comunitats definides, també en un mateix.

La bellesa de l'Església és com la d'una núvia el dia de les seves noces. Si el text de l'Apocalipsi diu que "s'engalana per al seu espòs", això no significa que no sigui bella realment davant de qualsevol mirada, sinó que ofereix a l'espòs el seu rostre més bell, el rostre que desvetlla el seu amor. Però aquest rostre és realment bell. Altrament, aquest matrimoni seria un engany.

És la bellesa de la santedat (la Ciutat Santa). És la bellesa que atreu, i fins i tot sedueix, en la mirada, en els gestos, els silencis i en les paraules dels sants. Això enamora a Déu, que va quedar tan encisat en veure Maria, la Mare de Jesús i nostra:

“Salve, plena de gràcia... has trobat gràcia davant Déu” (cf. *Lc* 1,28.30) És la gràcia –amor que brolla de l’Esperit i la gràcia–amor que hi ha realment en Ella.

Avui l’Esperit continua fecundant la seva Església, perquè hi segueix descobrint la bellesa que desvetlla el seu amor.

La nova Església III. La seva brillantor (12-5-2019)

La nova Església, a més de ser bella, també resplendeix. I la mateixa mirada que descobreix la seva bellesa és la que es deixa impressionar per la seva brillantor.

Des del moment en què Jesús ens va dir “vosaltres sou llum del món... Que brilli igualment la vostra llum davant la gent” (cf. *Mt* 5,14.16) i sant Pau ens va recordar que “en altre temps éreu tenebres, però ara que esteu en el Senyor sou llum. Viviu com a fills de la llum” (*Ef* 5,8) i “enmig d’una generació esgarriada i rebel, resplendiu en el món com estrelles en el cel” (*Fil* 2,15), ens veiem urgits a preocupar-nos per l’efecte de la nostra presència en el món: il·luminem o no?, som realment llum?

Fa anys que acompanyava espiritualment un grup d’esforçats orants. En el diàleg previ a l’oració, un dels seus membres, un gran creient, sempre, en cada reunió, acabava dient: “Testimoniatge, testimoniatge, això és el que ens cal!” Tots sabíem el que anava a dir, abans que parlés. Gairebé esdevenia per a ell una obsessió. La veritat era que havia educat molt cristianament la seva família. De sobte, una de les seves filles, jove creient lliurada a l’ajuda social, va morir en un accident absurd, sense que ella en tingués cap responsabilitat. La reacció del pare va resultar per a tots veri-

tablement testimonial: la seva fe, la seva pau, va il·luminar a propis i estranys.

Avui l’impuls evangelitzador, que ha de moure l’Església, passa sempre per la crida al testimoniatge, com a factor indispensable, segons molts l’únic realment eficaç en la transmissió de la fe.

Però actualment també sentim no poques veus preocupades pel deteriorament de la imatge de l’Església. Així, ens diuen, no podem il·luminar, cal recuperar la bona imatge. Tenen raó, fins a un cert punt. Abans hem de precisar quina llum és la que ha de transmetre l’Església. Els pecats de l’Església enterboleixen la seva imatge davant la societat. Però Jesucrist, el Sant, el Testimoni fidel, la Veritat, va ser crucificat precisament per presentar-se com la Llum del món (“era la llum veritable que il·lumina tots els homes”; llum que brilla en les tenebres i les tenebres no la van acollir o “no la van vèncer”: cf. *Jn* 1,5.9).

En el llibre de l’Apocalipsi llegim:

“La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la gloria de Déu l’omple de claror, i l’Anyell és el gresol que li fa llum” (*Ap* 21,23)

Més que preocupar-nos de recuperar la bona imatge davant la societat, el nostre repte consisteix a procurar que la llum present en la mateixa Església sigui la llum de Déu brillant en “el gresol de l’Anyell”, és a dir, en Jesucrist.

La brillantor de l’Església és com la d’un vitrall en una catedral gòtica. Ell sol no brilla, però si el travessa una llum potent (el sol si mirem des de dins del temple, la llum de la celebració litúrgica si mirem des de fora), llavors l’efecte és esplèndid: els colors i les formes, en la seva diversitat i harmonia apareixen amb tota la seva brillantor. Potser cal canviar quelcom en la

materialitat del vitrall o, potser, netejar-lo, però abans de res ens hem de preocupar que tot sencer es deixi travessar per la llum potent de Jesucrist.

No és que així tinguem garantit “l’èxit” davant la societat, però sí que estarem segurs de compartir el mateix destí de Crist: l’Església – la ciutat nova.

La nova Església IV. Els seus membres (19-5-2019)

La bellesa, la lluentor de l’Església nascuda de la Resurrecció de Crist se sol reconèixer amb una mirada que abasta el seu conjunt, és a dir, quan es parla de l’Església com a misteri en general, sense baixar a detalls de la seva vida més concreta. Contràriament, si parlem d’errors o fallides a l’Església, solem advertir: “Tinguem en compte que l’Església està composta d’èssers humans, febles i fal·libles com tothom”.

Però, encara que la bellesa i la santedat de l’Església no depenen exactament de la suma (o resta) de la bellesa i santedat dels seus membres, hi ha molta bellesa i santedat en els membres de l’Església, que no som capaços de veure i, per tant, no pot entrar en les estadístiques. Ens equivoquem sovint quan ens atrevim a identificar l’autèntica Església en cristians molt actius i compromesos.

En el llibre de l’Apocalipsi llegim:

“Als qui surtin vencedors, jo els faré columnes en el temple del meu Déu, i ja no se’n mouran mai més. Gravaré en ells el nom del meu Déu i el nom de la ciutat del meu Déu, la nova Jerusalem que baixa del cel venint del meu Déu, i també el meu nom nou” (3,12)

Aquestes paraules sempre em recorden el bell testimoniatge del qui va ser

en el seu moment un gran militant com a responsable d’Apostolat Seglar, fundador de la Societat Obrera i lluitador infatigable contra el feixisme, represaliat per Mussolini, lliurat absolutament a l’apostolat laical: l’italià Carles Carretto. Va ser conegut per una mena de “re-conversió” espiritual (1954) que li va portar a incorporar-se a la fraternitat dels “Petits Germans de Jesús” (Carles de Foucauld). Va escriure en el seu conegut llibre “Cartes del desert”:

“Agenollat sobre la sorra del desert, davant la custòdia rudimentària que contenia Jesús, pensava en el mal del món: odis, violències... Durant molts anys havia pensat ser algú a l’Església. Fins i tot havia pensat en aquest sagrat edifici viu com un temple sostingut per moltes columnes... i sota cada columna l’espatlla de cada cristià. Pensava que també sobre les meves espatlles hi descansava una columna, encara que fos molt petita... a còpia de repetir que Déu tenia necessitat de militants, ho havíem cregut (ets responsable, compromès, transformador del món...). Ara era allà, agenollat, sobre la sorra de la cova que havia adquirit les dimensions de l’Església mateixa i sentia sobre les meves espatlles la famosa columneta. Potser era el moment de veure-hi clar. Em vaig fer enrere de sobte, com per a alliberar-me d’aquell pes. Què va passar? Tot va romandre en el seu lloc. Ni una esquerda en la volta, ni un cruixit... En realitat no hi havia sostingut res. Tot el pes del món descansa sobre Crist crucificat. Jo era no-res, absolutament no-res”.

El veritable membre de l’Església és un “vencedor en la lluita contra el mal”, és també columna que sosté. Però només quan en ell s’escriu el nom de Déu i del seu Crist, el nom nou del ressuscitat. I això re-

quereix tot un camí de transformació per l'amor a Ell. Un camí que demana silenci, escolta, oració, contemplació... Llavors és quan es veu que es desperta l'Església més veritable i bella.

La nova Església V. Harmonia (26-5-2019)

Hem al·ludit en aquestes pàgines a la bellesa de l'Església. Afirmant obertament que l'Església en si mateixa és bella, explicàvem en quin sentit ho creiem i ho proclamem. Dèiem que la seva bellesa era com la d'un vitrall d'una catedral gòtica: la seva varietat, les seves formes i els seus colors resplendien quan es "deixava" travessar per la llum del sol. I aquesta llum era l'Esperit de Crist.

Fem un pas endavant. L'Església que neix del Ressuscitat, l'Església "ressuscitada", és bella perquè ofereix a Déu i al món "proporció i harmonia". La nova Església, com el vitrall, és bella perquè és una "varietat harmònica" en formes i colors.

Una vegada més, aquestes paraules sonen a massa agosarades. El fet del pluralisme, el desmembrament, la diversitat radical, ens envolta pertot arreu. Ja fa moltes dècades que l'art va abandonar el valor de l'harmonia i la proporció clàssiques com a referent de la labor creadora. La societat i la cultura apareixen en la seva més radical varietat. El mateix cal dir de l'àmbit religiós. Fins i tot la mateixa Església: avui no és en absolut un bloc monolític, sinó un lloc on conviuen tendències molt diferents. Avui tot s'assembla més a un bosc salvatge que a un jardí ordenat.

Som molt lluny de lamentar aquest fet. Som molt conscients dels mals que ens venen quan algú, des de la seva ideologia

particular, pretén "posar portes al vent" i ordre en el bosc. D'altra banda, avui, com pensaven els romàntics del segle XIX, es valora més la bellesa del bosc salvatge, i es propugna abans de res el respecte al pluralisme i la diversitat (una altra cosa és que de fet es respecti). A més, l'atenció al que neix del cor de cadascun és una pràctica de l'espiritualitat cristiana més autèntica i el respecte a l'altre diferent és una virtut evangèlica.

L'Esperit ens diu en el llibre de l'Apocalipsi que l'Església del Ressuscitat és com una ciutat:

La ciutat és quadrada: la seva llargada és igual a l'amplada. Va amidar, doncs, la ciutat amb la vara, i el seu perímetre era de dotze mil estadis; la llargada, l'amplada i l'alçada són iguals. La muralla era tota de jaspi, i la ciutat, d'or brunyit com el cristall. Els fonaments de la muralla de la ciutat eren dotze pedres precioses de tota mena: la primera era jaspi; la segona, safir; la tercera, calcedònia; la quarta, maragda. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror, i l'Anyell és el gresol que la il·lumina (21,16.18-19.23).

Aquesta visió de l'Església ressuscitada subratlla la seva proporció i harmonia. Però dins seu hi ha materials diferents, distints colors i lluentors. Sobre seu brilla una sola resplendor, la de Déu, que irradia des d'un sol llum, Jesucrist. Heus aquí el gran repte: com ser diversos i alhora formar part d'una Església unida i harmònica?

El professor Alfonso López Quintás, inspirat en un sa humanisme cristià, jugava amb una expressió molt encertada per a

expressar el que havia de ser “l’altre” per a cadascun: deia, l’altre ha de ser “distint, però no distant”. Aquest és un dels secrets de l’autèntica harmonia.

Per a un cristià aquesta crida no ha de ser un secret. Per a nosaltres, harmonia i proporció no és sinònim d’uniformitat. Deixem a la sociologia, la política, la psicologia, o les ciències humanes en general, l’exigència d’unicitat de pensament, afecte, gust, ideologia o cultura. Entre membres de la mateixa Església ningú no és distant, estrany o “foraster”, com diu la carta als Efesians (cf. 2,19): el que ens uneix i harmonitza és compartir el mateix Esperit de Crist, l’únic amor del qual assumeix infinits rostres.

La nova Església VI. En comunicació (2-6-2019)

“Déu puja enmig d’aclamacions, al so dels corns puja el Senyor. Aplaudiu, tots el pobles del món, aclameu Déu amb entusiasme”, resem amb el salm 46.

L’Església prega i viu aquest salm contemplant Jesucrist el dia de la seva Ascensió. Per als cristians no hi ha cap més Senyor que Jesús, el Déu amb nosaltres, que, havent compartit la vida humana, fins al més baix i humil, ara “ascendeix” al més alt de la glòria. Així mateix, la crida, la música, l’aplaudiment, el clam de goig, es dirigeix a tota la creació, els astres, les muntanyes, els arbres, el mar, l’aire... i a tots els pobles.

Fa anys que es va triar aquest dia com a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. La preocupació pastoral de l’Església se centrava, llavors i ara, en la comunicació interna, és a dir, dels fidels i comunitats entre si; però, sobretot, en les comu-

nicacions socials en general, en el món que anomenem “mediàtic”, on l’Església vol ser present com a tal o a través dels seus membres, inspirats en l’humanisme cristià. Per què aquesta coincidència del dia de l’Ascensió amb la Jornada de les Comunicacions Socials?

L’Església somia amb un món realment “comunicat”, per la mateixa raó que somia amb un món frater, amb una comunitat universal. Aquest somni és impossible si la comunicació no està al servei de la veritat i de l’amor.

Primer cal comunicar-se. És una necessitat natural. Tanmateix el missatge del Papa ens recorda que estar en contacte, lligats per la xarxa social a través dels mitjans, per exemple la nova tecnologia, facilita la comunicació, però no assegura la comunicació que allibera de la solitud i fa créixer la persona (sovint enganya i esclavitza). Per això afegeix que la comunicació es perfecciona, quan busca crear unitat, llaços comunitaris, vincles solidaris i respectuosos. Però la comunicació més profunda es dona quan un mira l’altre com a membre seu, tal com ho entenem els cristians, que ens reunim en un sol Cos de Crist: en ell tots i cadascun, en la seva diversitat, “és necessari”, perquè compartim la mateixa vida. Diu el Papa que l’ànima i la necessitat de comunicació i la resposta que trobem a l’Església–Cos de Crist, té el seu origen en la comunicació i comunió de la Trinitat i es verifica en l’Eucaristia.

Des d’aquí, des de la Trinitat i l’Eucaristia, hauríem de saber tornar a les xarxes socials. Això sí que seria un autèntic somni fet realitat.

El llibre de l’Apocalipsi, que ens acompanya en la contemplació de l’Església nova, diu que aquesta Ciutat resplendent

i bella, no ascendeix, sinó que davalla del cel com a do de Déu (si descendeix és perquè Jesucrist va ascendir gloriós). Però hi ha els qui no hi poden viure, perquè, entre altres foscors, “viuen de la mentida” (“estimen i practiquen la mentida”: *Ap* 22,16). Com es comuniquen els qui realment hi habiten?

Aquesta Ciutat, l'Església sortida del Ressuscitat, és llum brillant per a tot aquell que desitgi recuperar la seva alegria i el seu ésser en la veritable comunicació. Els deixebles contemplaven Jesús que ascendia, després d'haver donat la seva vida per amor. Però immediatament van escoltar la veu que els enviava a comunicar a tothom la Bona Notícia, el que havien vist i sentit.

Déu vulgui que aquest anunci introduïxi en el nostre món una mica d'aquella llum que fa de la comunicació una trobada en la veritat, una ocasió per a apropar-nos a l'amor fratern.

La nova Església VII. Apòstols (9-6-2019)

L'harmonia i la bellesa de la nova Església, el Poble de Déu que neix del Ressuscitat, no sorgeix i perviu en el temps com caiguda del cel o per generació espontània.

No han faltat en la història, i no hi falten avui, els qui van somiar i somien amb una Església sense institució, és a dir, sense responsabilitats estables, sense encàrrecs o missions específiques atorgades pel mateix Jesucrist. Així va passar en la Baixa Edat Mitjana amb els moviments espiritualistes (“fratricelli”) o a la fi del segle XIX amb la crítica racionalista (Loisy: “Jesús va predicar el Regne, però va néixer una Església”). La bona voluntat que gairebé sempre ha mogut en els seus inicis a tots els qui així han pensat, volent evitar

els abusos de poder contraris a l'Evangelí, acabava en radicalismes, lluny de la realitat del mateix Jesús i de la història. Aquesta, la història, sempre va confirmar aquell savi eslògan: “On no mana un responsable, mana un vanitós.”

Això, i molt més, va pensar Jesús quan va elegir Dotze dels seus Deixebles per a constituir-los Apòstols al servei de tot el Poble (cf. *Mc* 3,13-18). No és que Jesús pensés “organitzar” un grup com qui estructura un partit o un equip de treball. Per altres textos del Nou Testament, sabem que Jesús volia que els Apòstols fossin servidors, testimonis i garants de la comunió al llarg del temps.

Avui, quan els successors dels Apòstols no gaudeixen de bona premsa i alguns sembla que han de demanar perdó per existir, se'ns presenta la imatge de la Nova Església com a ciutat ben assentada sobre pedres precioses, que són precisament els Apòstols:

“Els fonaments de la muralla de la ciutat eren dotze pedres precioses de tota mena: la primera era jaspi; la segona, safir; la tercera, calcedònia; la quarta, maragda; la cinquena, sardònix; la sisena, sarda... l'onzena, jacint; la dotzena, ametista (*Ap* 21,19-20)

D'apòstols, en som tots els batejats. Però el grup dels Dotze van rebre una missió específica. Eren com la primera baula d'una immensa cadena que havia de travessar els segles i els espais, per a assegurar el vincle amb Jesucrist i la unitat dels cristians. El fonament principal i únic continua sent Jesucrist, però units a Ell es van aixecar els Dotze Apòstols, com a fonaments fermes i brillants, com pedres precioses: la seva paraula i la seva vida eren garantia de la veritable Església de Crist.

Els van elegir i van imposar les mans a altres cristians, perquè continuessin la seva missió. Al llarg de la història aquests successors dels Apòstols no sempre van brillar com a pedres precioses, però la ciutat, l'Església, va continuar ferma, perquè el fonament principal, la pedra angular, Jesucrist, es va mantenir incommovible i mai van faltar dignes successors al seu servei.

D'altra banda, la bellesa i la lluentor dels fonaments no sempre són reconeguts pels ulls de la gent. El món busca altres resplendors. El servei apostòlic dels ministres ordenats a l'Església, per voluntat expressa de Jesús, són tot el contrari "d'amos, dirigents o governants"; serveixen més i millor com més es lliuren a si mateixos com el Bon Pastor.

També en ells es realitza aquell principi que ens va ensenyar Jesús: "Déu Pare sempre va triar el poder dels febles per salvar el món".

La nova Església VIII. Presència de la Trinitat (16-6-2019)

Quan detectem fallades o defectes a l'Església, ja sigui simplement per a criticar-la, com per a reformar-la amb bona intenció, oblidem que la foscor tan sols es detecta si tenim (o creiem tenir) llum. En el fons, oblidem que la foscor només és absència de llum.

Per això, el més important és conèixer la llum. La crítica a l'Església o els intents de reformar-la són correctes o no, segons la llum que es prengui com a base per a descobrir les seves foscores. A més, tenir clar quina serà la llum, serà decisiu a l'hora de saber cap on s'ha de caminar en qualsevol intent de renovació.

Va ser un gran encert que l'última redacció del document més important del concili Vaticà II, la Constitució sobre l'Església *Lumen Gentium*, comencés recordant que Déu—amor, segons ens va revelar Jesucrist, és un sol Déu en Trinitat de persones. La Constitució, un cop exposat el disseny salvador del Pare, explica la missió del Fill Jesucrist i de l'Esperit, per a acabar dient:

"Així, tota l'Església apareix com el poble unit per la unitat del Pare, el Fill i de l'Esperit Sant" (n. 4)

És una expressió feliç presa de la tradició (sant Cebrià). Ja sant Agustí havia dit que només trobarem perdó allà on es comunica l'amor de Déu, és a dir, l'amor del Pare, del Fill i de l'Esperit d'una manera indivisible (*Sermó 71,33*). Què significa això? Significa que quan Déu va determinar salvar la humanitat mitjançant el seu amor, ho va fer creant una comunió d'amor com Ell és en si mateix. Només que en aquest cas, és una comunió d'amor ja a la terra i entre els éssers humans. I això és pròpiament l'Església.

Per tant, la llum, aquesta llum que fa possible detectar les ombres i que ens guia en el camí de tota reforma, és aquesta comunió d'amor que existeix en la Trinitat. Més encara, aquesta és la llum que necessita el món. Així comença el document fonamental del concili Vaticà II:

"Crist és la llum dels pobles. Per això, aquest sagrat Sínode, reunit en l'Esperit Sant, desitja vehementment il·luminar tots els homes amb la llum de Crist, que resplendeix sobre el rostre de l'Església" (n. 1)

Hi ha llum on hi ha comunió d'amor. Aquesta comunió d'amor, que naixent del Pare, es va comunicar per mitjà del Fill Jesucrist i s'expandeix a tots els pobles a

través de l'Esperit. L'Església no és la llum, però sí el seu reflex; és i ha de ser, reflex en el món i en la història concreta, d'aquesta mateixa comunió d'amor.

El llibre de l'Apocalipsi, que ens ha acompanyat com un profeta viu i clarivident, en la recerca d'una nova Església, ens diu:

“Les nacions caminaran a la llum de la ciutat i els reis del món li portaran les seves riqueses” (Ap 21,24)

Una comunió d'amor, la unitat en la diversitat de persones, que brilla infinitament en Déu, i que irradia en una comunió humana oberta a tot poble, cultura i nació, constitueix una llum atractiva i seductora per a tothom qui busqui salvació. Aspirem a aquesta llum; amb ella descobrim les ombres i vers ella caminem.

La nova Església IX. Estimada Església (23-6-2019)

La imatge de l'Església que hem copsat en aquestes breus anotacions sobre la “Nova Església” o “l'Església ressuscitada”, la Ciutat Nova que ens ha anat presentant el llibre de l'Apocalipsi, resulta realment encisadora. El que en efecte pretenia aquest llibre profètic era precisament posar davant els ulls dels cristians, víctimes de la persecució i el sofriment, l'Església esplendorosa, obra de les mans de Déu, nascuda de Jesucrist, habitada i animada per l'Esperit. Aquesta Església no havia només de constituir un espectacle per a satisfer els sentits, com a compensació del sofriment present, sinó sobretot havia de ser acollida com una promesa real. Una promesa acomplerta per la gràcia de Déu i assolida pels qui s'esforcen en la lluita diària.

Mirant solament aquesta Església hom sent nous ànims per a seguir endavant. Però cal recordar encara un estímul, un motor més potent i eficaç, per a continuar caminant. Aquesta Església, l'única Església del futur resplendent i la del present entre llums i ombres, mereix ser estimada.

Mereix ser estimada. Per què? L'amor no es fixa només en simples “raons”, sinó que obeeix la captació de la bellesa de l'objecte estimat. Ens referim a l'amor cristià, que no és cec, però que va més enllà de freds raonaments o de conclusions “necessàries”.

Ja hem esmentat la bellesa i l'harmonia de l'Església. Dèiem que l'Església ofería tot el seu atractiu quan, travessada per la llum de l'Esperit, mostrava una infinita pluralitat de colors, tonalitats i formes. I insistíem que l'amor vers ella era sincer, realista i clarivident.

Sant Ignasi de Loiola va introduir al final del llibre dels Exercicis Espirituals unes regles “Para el sentido verdadero que en la Iglesia militante debemos tener”. Les seves expressions poden semblar que sant Ignasi només volia exhortar a l'obediència fidel a l'Església i al seu magisteri (cf. Regla 1a i 13a). Però una mirada atenta descobreix que aquestes regles s'han d'entendre a partir del que significa en l'espiritualitat de sant Ignasi la paraula “sentido” (“sentir”). En ell aquesta expressió equival a aquella sintonia de l'amor nascuda de la fe cordial, tan important a l'hora del discerniment. Així, aquestes regles més aviat s'han d'anomenar com a “Regles per a sentir amb l'Església”.

Més encara. Aquestes regles per a sentir amb l'Església s'han d'entendre dins del marc de l'exercici d'oració que el sant

proposa per a la Quarta Setmana dels Exercicis, és a dir, en el context de les vivències de la “Contemplación para alcanzar amor”. És sabut que aquesta Quarta Setmana ve a ser una mena de compendi dels Exercicis: després de l'experiència de la trobada amb el Ressuscitat, l'Esperit Sant és presència de l'amor de Déu en tot, en la creació, en les coses, en la vida. Llavors, l'exercitant és cridat a aconseguir l'amor de Déu més proper i visible, despertant en ell una profunda vivència d'agraïment i lloança per “tant com Déu l'ha estimat i l'estima avui”.

Totes aquestes regles comencen amb la paraula “Alabar”. Lloar les realitats més visibles de l'Església, els sagraments, les persones consagrades, els ministres, les senzilles devocions, la doctrina, etc. Totes són presència de l'amor de Déu, del seu Esperit i consegüentment són rebudes amb agraïment. Com qui aprecia i rep un immens regal. Només per això l'església mereix ser sincerament estimada.

La nova Església X. Esposa Església (30-6-2019)

Hem mantingut la mirada contemplant la “Nova Església”. Ho hem fet deixant-nos contagiar per aquestes veus que se senten al voltant nostre constantment, des de fa molts anys: “l'Església s'ha de renovar, ha de ser diferent, s'ha d'adaptar als temps, no ha de tenir por dels canvis...”.

Aquestes veus poden tenir raó. La mateixa Església va proclamar que, per a ser fidel, ha d'estar en contínua reforma.

“L'Església pelegrina en aquest món és cridada per Crist a aquesta perenne reforma, de la qual ella, com a institució terrestre i humana, necessita permanentment”

(Concili Vaticà II, Sobre l'ecumenisme, n.6)

El papa Benet XVI parlava de l'Església, comunitat i poble sempre en camí.

Però som molt conscients que la reforma de l'Església no és qüestió de “maquillatge” o d'adaptació a gustos i modes, sinó de fer passos efectius de purificació cap al que ella ha de ser (cf. LG 8). Aquesta Església “que ha de ser” se'ns ha mostrat a la Ciutat Santa, que ens descriu el llibre de l'Apocalipsi. És l'Església que neix del Ressuscitat i que continua ferma allà, a l'horitzó, perquè caminem vers ella, buscant-la incansablement, deixant-nos atreure per la seva bellesa. Aquesta Església no és diferent de l'Església actual, la del present, la nostra. És la mateixa Església, la que resplendeix de llum i felicitat i la que camina avui en la història.

Diem també que hem d'estimar l'Església real i única. Estimar-la no com una obligació, sinó com una conseqüència d'haver-la coneguda, com a efecte de la mirada objectiva i clarivent sobre ella. Ara afegim una última observació: estimem cabalment l'Església si els nostres ulls participen de la manera com Jesús la veu i l'estima.

Amb quins ulls mira Crist l'Església? Crist mira l'Església amb els ulls d'un espòs realment enamorat.

Avui s'hauria d'explicar això de “mirar amb ulls d'espòs”; més aviat només podem dir als esposos que s'estimin com Crist estima la seva Església. El cas és que sant Pau i el llibre de l'Apocalipsi no van trobar una altra imatge millor per a expressar aquesta forma de mirar i estimar.

Possiblement el papa que més profundament va expressar aquesta experiència va ser Pau VI. Ell va gaudir i va sofrir aquest amor “esponsal” de Crist a l'Església. Ci-

tant sant Agustí deia en una homilia del dia de Pentecosta (1962):

“El món reconciliat amb Déu és l'Església... Ella és objecte de l'amor de Crist i, transfigurada per aquest amor, se l'anomena esposa, com per a expressar la bellesa que la gràcia li confereix i per a indicar la complaença, la tendresa, la semblança, la unió que Jesucrist hi estableix”

Aquesta forma d'estimar significa que, tant si la nostra mirada crítica descobreix les seves ombres, com si ens alegrem amb les seves llums, mai no deixarem d'estimar-la. Significa a més que hem de donar la vida per l'Església. Significa que l'amor a l'Església és garantia de posseir l'Esperit Sant (i amb Ell l'alegria perpètua). Significa que descobrim la bellesa seductora de l'Església tant o més en rostres i vides humils i oblidats, com en esdeveniments brillants i esplèndids...

Així s'expressava el papa en el seu conegut *Testament*:

“Sento que l'Església m'envolta: oh santa Església una, catòlica i apostòlica, rep amb la meva salutació de benedicció el meu suprem acte d'amor” (30-6-1965).

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

Al P. Faustí Gutiérrez Díez, SDB. Rector de la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Sant Vicenç dels Horts

Sant Feliu de Llobregat, 24-5-2019

Benvolgut P. Faustí:

He rebut la teva carta en què ens convides als actes del cinquantenari de la Parròquia el proper 16 de juny.

Moltes gràcies. Ens plau de poder confirmar la nostra participació a l'Eucaristia d'acció de gràcies i acompanyar-vos una estona en les activitats posteriors.

Déu vulgui que a la comunitat parroquial de Sant Antoni de Pàdua es continuï anunciant l'Evangelí impulsada per l'Esperit Sant i l'auxili de la Mare de Déu durant molts anys més.

Aprofito per saludar-te ben cordialment.

*† Agustí Cortés i Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Al Sr. Jordi San José Buenaventura, alcalde de l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat, 3-6-2019

Estimat en el Senyor:

He rebut la vostra carta amb la informació del la celebració del 40è aniversari de les

primeres eleccions municipals democràtiques. En la mateixa carta també ens convida a l'acte commemoratiu en el nostre Municipi per aquesta efemèride, el proper dia 6 de juny.

Amb la present vull expressar-vos la meva adhesió i, alhora, la meva excusa en l'assistència a l'acte per motius de compromisos d'agenda.

També, assabentat que finalitzeu el vostre compromís polític després de 28 anys de servei a la nostra ciutat de Sant Feliu de Llobregat, us vull transmetre el meu agraïment per la vostra disponibilitat i dedicació. Ben segur que aquesta experiència us ajudarà a continuar exercint el vostre compromís personal i social amb altres formes, que sens dubte ajudaran a fer del nostre municipi una ciutat més humana i integradora.

Rebeu la meva més sincera salutació amb la meva pregària i benedicció perquè el Senyor continuï beneint la vostra vida i els vostres projectes.

Atentament,

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

ajuda mútua, en diàleg, per a la nostra formació.

Cal recordar que aquesta, com qualsevol altra proposta, serà eficaç en la mesura en què estiguem ben convençuts de la necessitat de la nostra formació permanent. No ens podem abandonar a la rutina de cada dia o a l'activisme "d'anar fent", sense progressar personalment i com a ministres ordenats al servei de l'Església. Hem de posar els mitjans que facilitin aquest progrés, afegint alhora el nostre esforç, el nostre desig i la il·lusió.

A més, com s'indica, és una ocasió de viure en l'àmbit diaconal, l'objectiu diocesà de caminar junts, en comunió i sinodalitat. Hem de compartir la vida de l'Esperit i ens hem d'ajudar mútuament: el benefici no només serà personal, sinó també eclesial, concretament, de les comunitats a les quals estem destinats a servir.

Tot confiant en la vostra participació, rebeu el nostre afecte sincer i agraït.

Que el Senyor us beneeixi.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Als diaques permanents

Sant Feliu de Llobregat, 22-6-2019

Estimats diaques de la Diòcesi:

Heu rebut la proposta i invitació de la Delegació Diocesana per al Diaconat per a participar en un senzill programa de formació permanent. Ja se us indica quin és l'origen d'aquesta invitació: aquella assemblea en la qual vàrem decidir enllestir un sistema assequible de formació permanent, que alhora servís per una

ARTICLES I ALTRES ESCRITS

Reflexió del grup estable de preveres sobre les vocacions al ministeri sacerdotal

Sant Feliu de Llobregat, 27-6-2019

(Text de referència: *Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis*. “El don de la vocación presbiteral. Plan de formación para los Seminarios Mayores de España”. Borrador Ratio Nacional, 15 d’octubre de 2018)

La manca de candidats al ministeri sacerdotal és un problema complex que mereix un discerniment global (àmbits social, eclesial, personal, etc.) i profund (causes, respostes concretes a mig i llarg termini, etc.). Però hem arribat a un acord bàsic: la vocació al ministeri sacerdotal només és possible si arrela en l’experiència fonamental i cristiana de fe en Jesucrist (cf. nn. 66-68).

Perquè aquesta experiència esdevingui origen i base (humus) d’una possible vocació específica al ministeri sacerdotal (i qualsevol altra vocació cristiana) ha de ser fidel a ella mateixa, és a dir, ha de ser essencialment vocacional. Aquesta dimensió (l’adjectiu “vocacional”) no és un afegit optatiu, sinó un tret essencial. Això vol dir que ha de consistir en una resposta lliure i conscient a la crida personal que es rep de Jesucrist en el marc del diàleg desencadenat per la trobada amb Ell. Parlem de “cul-

tura vocacional” volent dir que tota l’existència és dialogal (paraula i resposta), en contraposició a l’existència centrada en un mateix (auto-projecció, auto-realització, etc.)

Creiem que la manca de candidats al ministeri sacerdotal és deguda, en gran mesura, al fet que aquesta experiència bàsica:

- Simplement no s’ha donat (encara que possiblement el jove o la persona hagi participat en moltes activitats d’Església).
- Que s’ha donat, però, d’una manera “defectuosa” (reduccionista), com ara, formes difuses (no conscients o no explícites), o no assumint tot el que és la persona (la seva realitat humana), o superficialment (només les formes externes, o la seva dimensió afectiva, o intel·lectual...).
- Que s’ha donat però en un moment aïllat, sense un desenvolupament i una maduració (creixement, verificació en vida cristiana, “respostes de fe en cada fet de la vida”, etc.).

Això ens porta a justificar l’advertiment que se’ns fa: avui no es pot donar per suposada la fe cristiana o el seu mínim coneixement... Allò que abans s’assumia en l’ambient d’una manera espontània (cristianisme més sociològic) avui potser passa tot el contrari.

En conseqüència, el diàleg ens porta a haver de definir concretament en què consisteix aquesta experiència indispensable per a la vocació al ministeri sacerdotal (i decisiva per al seu discerniment). Potser estem d’acord a definir quin seria el mínim indispensable perquè es pugui considerar veritablement cristiana i, per tant, esdevenir germen d’una vocació específica futu-

ra. Però reconeixem que els camins per arribar-hi són de fet i han estat sempre molt diversos, des dels inicis del cristianisme. Parlem, en conseqüència, de les nostres experiències personals, parlem de camins i llenguatges molt diversos (el pluralisme actual i històric). Això ens porta a replantejar les nostres opcions pastorals: Hi ha camins estèrils? N'hi ha de més clarament provocadors d'aquesta experiència bàsica? N'hi ha de molt feixucs o de més clars i possibles?

De tota manera, tot plantejant-nos la nostra tasca pastoral i evangelitzadora, resta clar que ens urgeix l'experiència bàsica cristiana.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Secretaria General

DECRETES

Decret 06/19. Renovació dels representants del Consell Pastoral Diocesà

Sant Feliu de Llobregat, 15-6-2019

Havent de procedir a la renovació de la meitat dels membres de lliure elecció de representació territorial i funcional del Consell Pastoral Diocesà (Cf. Decret 07/09), que finalitzen el seu nomenament amb data 7 de novembre de 2019;

Pel present decret, a tenor dels articles 6.3 i 15 dels estatuts vigents, convoquem les eleccions dels membres de lliure elecció que han de formar part del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, per un període de quatre anys, i que són els següents:

Membres de representació territorial
Un representant laic dels arxiprestats de:

Vicaria Penedès-Anoia-Garraf:

Vilafranca del Penedès.

Anoia.

Vicaria del Llobregat:

Bruguers.

Sant Vicenç dels Horts.

Membres de representació funcional

Una de les dues representants femeni-

nes dels Instituts de Vida consagrada i Societats de Vida apostòlica;

Els representants dels organismes diocesans següents:

un representant dels Diaques permanents.

un representant de Catequesi.

un representant de la pastoral diocesana de família (àmbit Acollidors de promesos).

un representant de la pastoral diocesana de joves (àmbit moviments).

un representant de la pastoral diocesana d'adults (àmbit moviments).

Encarreguem al Secretari general i Canceller del Bisbat la preparació i l'organització d'aquestes eleccions, juntament amb el responsable de cada àmbit, dins un termini que finirà el dia 23 de setembre de 2019.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

*+ Agustí Cortès Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller*

Decret 07/19. Sobre la renovació d'arxiprestos

Sant Feliu de Llobregat, 19-6-2019

Havent de procedir a la renovació del càrrec d'Arxiprest dels arxiprestats de Vilafranca del Penedès, Sant Vicenç dels Horts i Bruguers, que finalitzen el seu nomenament el 29 de setembre de 2019;

Pel present decret disposem el següent:

1. Es procedirà a la consulta prèvia al nomenament d'Arxiprestos en els arxipres-

tats esmentats més amunt, dins un termini que finirà el 23 de setembre de 2019;

2. La consulta es farà d'acord amb les normes aprovades el 3 de juliol de 2007 (Decret 08/07), i que declaro vigents. Es presentarà un acta de la votació, concretant el dia, els assistents i el resultat de la consulta;

3. Encarreguem a la Secretaria general del Bisbat que organitzi el desenvolupament de la consulta, juntament amb els Vicaris Episcopals de les dues Vicaries i els corresponents Arxiprestos.

4. Els nous arxiprestos dels esmentats Arxiprestats, seran nomenats per un període que finirà el setembre de 2023.

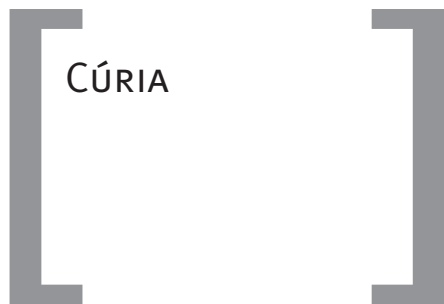
Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller*

NOMENAMENTS

- El bisbe Agustí Cortés Soriano el 24 de maig de 2019 ha nomenat la Sra. Mª Pilar Lozano Ferrer Directora del Secretariat d'animació bíblica de la pastoral de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

- El bisbe Agustí Cortés Soriano el 18 de juny de 2019 ha nomenat el Rev. Sr. Xavier Ribas Matamoros per al càrrec de Consiliari de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de la Parròquia de Sant Pere de Gavà. Li corresponen els drets i deures annexos a aquest nomenament, segons les indicacions de la mateixa Confraria i les constitucions pròpies de la delegació parroquial de Sant Pere de Gavà, confirmades en assemblea parroquial, el dia 10 de juny de 2018.

Sortida lúdico-cultural a Tarragona

Teixir relacions intra i interdiocesanes: Podríem dir que aquesta va ser una de les claus de la 7a sortida lúdico-cultural de la Cúria diocesana, que va tenir lloc divendres 10 de maig, fent cap a Tarragona.

L'any 2011 va ser el primer en què el Bisbat organitzava aquesta sortida de germanor per als treballadors i voluntaris que col·laboren a la Casa de l'Església, com una oportunitat d'enfortir la comunió que ha d'animar el servei que es presta des de la Cúria.

En aquesta ocasió, es va triar com a destí la seu metropolitana de Tarragona. Aquesta elecció no va ser motivada pel relleu episcopal que tindrà lloc aviat en aquesta diòcesi, perquè ja s'havia organitzat la sortida molt abans, però certament, també va permetre de saludar personalment l'arquebisbe Jaume Pujol, actual administrador apostòlic fins l'entrada de Mons. Joan Planellas, el proper 8 de juny.

La visita guiada a la catedral de Tarragona va ser ocasió de gaudi per tots. Sota el guiatge de Mn. Antoni Martínez, Delegat de Patrimoni Cultural, i Roser Martín, adjunta al Delegat de Patrimoni, es van poder apreciar moltes joies artístiques, des del claustre al presbiteri i el retaule de

l'altar major, fins a l'orgue i les pintures en tela que el cobreixen, passant pel campanar, on els més atrevits van pujar, podent contemplar les vistes de la ciutat i el mar i escoltar, en directe, allà mateix, les 12 campanades del migdia.

L'arquebisbe Jaume Pujol va acollir els participants a l'Eucaristia, en primer lloc, concelebrada amb el bisbe Agustí, els vicaris generals i altres preveres i diaques de les dues diòcesis, i a continuació els va acompanyar a la seu episcopal, on hi ha les oficines de la cúria tarragonina.

La diada de germanor es va cloure amb el dinar en un restaurant de la ciutat, sota les voltes del circ romà. Una jornada que enfortia els lligams amb la veïna arxidiòcesi de Tarragona i plena d'història, que ens enllaça amb les arrels cristianes i martirials de casa nostra.

Jornades de formació per a la Cúria

Els dies 16 i 23 de maig passats van tenir lloc a la Casa de l'Església unes sessions formatives entorn dels continguts de l'encíclica del papa Francesc *Laudato Si'*, adreçades als treballadors de la Cúria, als delegats diocesans i als voluntaris que col·laboren a la Casa. Aquestes sessions s'han fet amb la finalitat de desenvolupar i implementar diferents mesures que fomentin entre els treballadors i voluntaris l'amor i la cura per la nostra «casa comuna», la Terra, seguint les recomanacions del papa Francesc a la seva encíclica i en el context de la Doctrina Social de l'Església. Per tant, un doble objectiu de prendre consciència i d'iniciar un procés de canvi, un camí de conversió ecològica integral, ja que no es tracta només de defensa de la natura sinó «d'escoltar tant el clamor de

la terra com el clamor dels pobres» (LS' 49). Les sessions van ser conduïdes pel Sr. Carles Armengol, pedagog social, membre de la Lliga espiritual de la Mare de Déu de Montserrat i del Grup sant Jordi de promoció i defensa dels drets humans.

ALTRES INFORMACIONS

Certificat sobre la constitució de l'Equip de Pastoral del Lleure

Per la present, a petició del Delegat de Pastoral de Joventut, Mn. Carles Muñoz Pérez i amb l'acord del Consell Episcopal de data 9 de maig de 2019

Certifico:

Que s'ha constituït l'Equip de Pastoral del Lleure, amb l'objectiu de vetllar, dinamitzar i acompanyar la pastoral que es genera a la nostra Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, en els àmbits del Lleure.

Que l'esmentat Equip està format pel Sr. Oriol Sánchez González, la Sra. Elisenda Almirall Fuster i el Rev. Sr. Jordi Mondragón Bricullé.

Que els Consiliaris de Zona del MCECC són:

- Rev. Sr. Daniel Palau Valero, per a la Zona 9.
- Rev. Sr. Frederic Esteve Cañameras, per a la Zona 8.
- Rev. Sr. Jordi Tres Bosch, per a la Zona 16.

Que el Sr. Manuel Enrubia Aranda és l'Animador de la Fe dels Minyons Escoltes i Guies de la Demarcació del Baix Llobregat, Garraf i Penedès.

Aquests serveis pastorals es fan en coordinació amb el Delegat de Pastoral de

Joventut, fins que no es disposi una altra cosa.

I perquè consti, signo el present document a Sant Feliu de Llobregat, a 19 de juny de 2019.

*Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller*

Vida Diocesana

PLA PASTORAL

Carta de la Delegació d'Evangelització i Apostolat Seglar per a presentar la fitxa "En la cruïlla 3"

Sant Feliu de Llobregat, 28-5-2019

Benvolguts,

Amb aquesta tramesa us fem arribar la darrera fitxa del pla pastoral en el seu quart any de "continuïtat i novetat".

Us enviem a través de la valisa dos exemplars en català i un en castellà perquè en pugueu fer fotocòpies per donar a les persones dels grups que la vulguin treballar.

També l'enviem en el format PDF a través del correu electrònic en el cas que tingueu mitjans per fer la impressió vosaltes mateixos. Com altres vegades, si algú necessita que li fem la impressió de més exemplars, només cal que ho demani a Secretaria General i us els farem arribar a través de la valisa.

Recordem a tots els grups que heu fet servir els materials previs d'Advent-Nadal i de Quaresma i que ara feu servir aquest material, que se us demana que envieu una petita síntesi, a mode de tuit, al correu plapastoral@bisbatsantfeliu.cat, que pot ser de resum de tot el treball del curs —si no heu enviat res abans— o de resum del treball amb aquesta darrera fitxa.

Rebeu una cordial salutació

Josep Torrente Bruna
Delegat d'Evangelització i Apostolat Seglar

Formació del clergat en relació al Pla Pastoral

Tant al mes de maig com al de juny, els preveres i diaques de la diòcesi van realitzar la seva trobada mensual de manera conjunta, per a les dues vicaries, i sempre com a ocasió d'aprofundiment en el Pla Pastoral d'aquest curs «continuïtat i novetat». El 14 de maig passat, la reunió va tenir lloc a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès, acompanyats per Mn. Salvador Pié-Ninot, que va ajudar a aprofundir en les arrels de la comunió i de la fraternitat en els documents del magisteri, particularment en el Concili Vaticà II, i van mirar de concretar-ho en els òrgans de sinodalitat a tots els nivells, des d'un estil més fraternal en la vida de les parròquies passant pels consells pastorals parroquials i els d'àmbit arxiprestal i diocesà, corresponent a la missió de l'Església i revisant conjuntament el que es va fent. Per al mes de juny, la cita serà el dia 11, a la Casa de l'Església, amb la doble intenció de fer balanç del treball realitzat al llarg del curs i de marcar les línies futures d'actuació. En aquest sentit, les pistes que s'intueixen indiquen que, per avançar sinodalment, cal potenciar el laicat i la seva formació.

Carta als laics sobre el Pla Pastoral

Sant Feliu de Llobregat, 11-6-2019

Benvolguts amics i amigues, laics de les parròquies, comunitats i moviments de la Diòcesi.

Us escrivim com a vicari general i com a delegat per a l'Evangelització i l'Apostolat Seglar i en nom també del bisbe Agustí i dels vicaris episcopals.

A la nostra diòcesi, com en moltes altres de l'Església, hem anat proposant un camí de renovació cristiana (l'itinerari diocesà) adreçat a potenciar la identitat i la missió dels laics de les parròquies i de la diòcesi, com a membres de l'església i com a corresponsables de l'evangelització.

Aquest Itinerari Diocesà va tenir la seva etapa de preparació i formació i la seva etapa de proposta i oferiment des dels diversos grups responsables a tots els arxiprestats de la diòcesi.

Ja vam valorar en el seu moment el resultat desigual. Elements positius que van significar un pas endavant en la cohesió i consciència de ser batejats amb una missió i també elements negatius, de manca de resposta o de no trobar com donar continuïtat. També nosaltres com a impulsors reconeixem que no hem sabut donar prou suport i continuïtat a l'experiència.

Però com a diòcesi no hem renunciat mai a aquest objectiu. No deixem de creure-hi i en els successius objectius diocesans i pla pastoral sempre ha estat present aquesta prioritat: la formació i vertebració d'un laïcat actiu i responsable.

Ara novament voldríem fer un pas endavant i treballar per concretar aquest objectiu.

De cara al nou curs volem oferir uns materials de formació, uns elements d'espiritualitat, un calendari de trobades, uns principis de coordinació. Adreçat als laics de les parròquies, als grups ja constituïts que fan catequesi d'adults, o estudi d'evangeli, o revisió de vida, o diverses maneres de formació cristiana. I també a

persones individuals que no fan part de cap grup però que en tenen el desig. A nous sectors que podem convocar (famílies de les catequesis, gent que s'acosta per diversos motius...).

Per posar en marxa i preveure concretament els passos que cal fer us convoquem el dissabte 6 de juliol, de les 10'30 a les 13 del matí, a la Casa de l'església.

Volem comptar amb els qui vau impulsar propostes de l'itinerari Diocesà de Renovació Cristiana, hagin tingut o no continuïtat, a grups de "Vine a Conèixer" o "Vine i Veuràs", a tota persona interessada en aquesta proposta. Per formar uns petits nuclis responsables a cada arxiprestat. Que amb el suport del bisbe, dels preveres de cada lloc i dels responsables diocesans posem en marxa aquesta potenciació del laïcat.

Oferirem un material de formació, un calendari a seguir, dues trobades durant el curs en clau de formació, espiritualitat i coordinació. Una llista de serveis possibles església endins i església enfora.

El primer pas serà trobar-nos aquest 6 de juliol. Per la potenciació d'un laïcat diocesà, amb formació i en coordinació. Creiem que hem de comptar amb vosaltres.

Moltes gràcies, una salutació cordial.

*Josep Torrente
Josep M. Domingo*

CRÒNICA DIOCESANA

MAIG

28 d'abril-4 de maig. El bisbe Agustí predica els Exercicis Espirituals als seminaristes de l'arxidiòcesi de València a la Casa d'Espiritualitat de Sant Jeroni de Xàbia.

1 de maig. Sortida dels seminaristes de Catalunya al Santuari de Sant Ramon i Sant Dubte a la comarca de la Segarra.

2-3 de maig. Reunió de bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, al santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona.

4 de maig. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat on confereix els sagraments de la Iniciació cristiana a joves i adults de la parròquia.

5 de maig. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Sant Boi de Llobregat on confereix el sagrament de la Confirmació a joves de diferents parròquies de la ciutat. Trobada de joves de més de 18 anys al Monestir de Sant Benet, organitzada per la Delegació diocesana de Joventut.

7 de maig. El bisbe Agustí saluda els delegats diocesans de Patrimoni de les diòcesis amb seu a Catalunya reunits, a la Casa de l'Església.

Reunió de la Delegació diocesana per a la Pastoral Vocacional, a la Casa de l'Església.

8-9 de maig. La Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat acull la trobada interdiocesana del moviment Vida Creixent de Catalunya i les Illes, al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat. El bisbe Agustí participa de la trobada, el dia 8 de maig, on presideix l'Eucaristia amb la concelebració de consiliaris de les delegacions i Mn. Xavier Ribas, consiliari de Vida Creixent de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. També comparteix el dinar amb els assistents a la trobada.

9 de maig. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

10 de maig. Sortida lúdica de la Cúria diocesana a Tarragona. Hi han participat el bisbe Agustí, el Vicari general, el Secretari general i Moderador de la Cúria i treballadors, voluntaris, familiars i delegats. S'ha visitat el museu diocesà i la Catedral on han estat rebuts per l'Arquebisbe Mons. Jaume Pujol qui ha presidit la celebració de l'Eucaristia. A continuació s'ha compartit el dinar en un restaurant de la ciutat.

11 de maig. El bisbe presideix l'Eucaristia en la festa de la Mare de Déu dels Desemparats a la capella de la Residència d'ancians de les germanetes dels desemparats, a Sant Just Desvern.

Trobada de mestres i professors de Religió a Sitges, acompanyats pel seu rector Mn. Josep Pausas que mostra i explica el conjunt artístic religiós de la parròquia.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges on confereix el sagrament de la Confirmació.

12 de maig. Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i les vocacions natives OMP.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia dominical amb motiu del mil·lenari del temple de la Santa Creu de Creixà. Abans de la celebració beneeix una nova campana feta per a l'ocasió

Trobada anual del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques a Sant Sadurní d'Anoia. El senyor bisbe participa de la trobada amb la celebració de l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Pere de Subirats i, en finalitzar la celebració, saluda tots els assistents.

13 de maig. Reunió del Consell diocesà d'Assumptes Econòmics, a la Casa de l'Església.

14 de maig. Trobada conjunta de formació de preveres i diaques, a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès i amb el tema de formació: Sinodalitat. Perspectives pràctiques. Recopilació dels tuits enviats sobre les fitxes de treball del Pla Pastoral, a càrrec de Mn. Salvador Pié-Ninot, professor de Teologia i Rector de Santa Maria del Mar de Barcelona. Després de la ponència es va fer un treball de grups i posada en comú.

15 de maig. Reunió d'Arxiprestos de la Vicaria del Penedès, Garraf i Anoia.

16 de maig. Reunió d'Arxiprestos de la Vicaria del Llobregat.

Reunió de Formació dels treballadors i voluntaris de la Cúria diocesana amb el tema: Compromís amb la "casa comuna": prendre consciència i canviar. Treballar a la Cúria en camí de conversió ecològica integral i amb el ponent: Sr. Carles Armengol i Siscars.

Reunió de l'Equip de Pastoral Obrera, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral on confereix el sagrament de la Confirmació a un grup d'alumnes de l'escola Highlands School d'Esplugues de Llobregat.

17 de maig. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí rep a Mons. Elías Samuel Bolaños, bisbe de Zacatecoluca (El Salvador), a la Casa de l'Església.

18 de maig. Reunió de la Comissió sobre el Monestir del Mont-Sió d'Esplugues de Llobregat.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Eulàlia de Esparreguera on confereix el sagrament de la Confirmació a un grup de joves i adults.

19 de maig. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a l'església de Sant Llop de la Parròquia de Sant Andreu de Sant Andreu de la Barca, on confereix els sagraments de la Iniciació cristiana a un grup de joves i adults.

El bisbe Agustí presideix la trobada pasqual de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf a la Parròquia de Santa Maria i Santuari del Sant Crist de Piera. Abans de la celebració de l'Eucaristia, el bisbe es reuneix amb representants dels Consells pastorals parroquials amb els qui comparteix dife-

rents inquietuds pastorals i el treball del Pla pastoral sobre la Sinodalitat i comunió.

22 de maig. El bisbe Agustí es reuneix amb el Secretariat del Consell Pastoral Diocesà per a preparar la reunió del dia 15 de juny, a la Casa de l'Església.

Reunió del Col·legi de Consultors, a la Casa de l'Església.

23 de maig. El bisbe Agustí es reuneix amb el secretari del Consell del Presbiteri, per a preparar la reunió del dia 13 de juny.

El bisbe Agustí presideix la reunió del Secretariat Interdiocesà de Santuaris, com a bisbe encarregat de la Conferència Episcopal Tarraconense, a la Casa de l'Església. Reunió de Formació dels treballadors i voluntaris de la Cúria diocesana amb el tema: Compromís amb la “casa comuna”: prendre consciència i canviar. Treballar a la Cúria en camí de conversió ecològica integral i amb el ponent: Sr. Carles Armengol i Siscares.

24 de maig. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

25 de maig. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de la Trobada Pasqual del malalt organitzada per la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut, a la Residència Mare de Déu de Lourdes de les Germanetes dels Ancians deseparats de Sant Just Desvern.

Entrega de premis del Concurs bíblic, a la Casa de l'Església.

26 de maig. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Pere d'Abreva on confereix el sagrament de la Confirmació.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral en la Solemnitat de la Dedicació del Temple.

27 de maig. El Delegat d'Ensenyament, Mn. Manuel Duaso, acull un grup d'alumnes de l'escola Verge de la Salut de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix la Missa exequial a la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels, per Mn. Francesc de Paula Sala i Arnó, traspasat el dia 23 de maig.

Trobada de representants de la pastoral de les escoles de la Diòcesi amb la presentació de la proposta de Cultura Vocacional de la Delegació de Pastoral Vocacional, a la Casa de l'Església.

Reunió de la Fundació *Laurentius*, a la Casa de l'Església.

28 de maig. Visita a la Catedral, Casa de l'Església i Centre Penitenciari Brians 1 dels seminaristes del curs de Propedèutic de Catalunya.

Reunió de la Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia, a la Casa de l'Església.

Reunió de la Delegació de Pastoral de Joventut en l'àmbit de la Pastoral de Lleure, a la Casa de l'Església.

29 de maig. El Delegat d'Ensenyament, Mn. Manuel Duaso, acull un grup d'alumnes de l'escola Verge de la Salut de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat amb les comunitats neocatecumenals que han finalitzat el Camí.

30 de maig. Reunió de la comissió que treballa per a la celebració del 10è aniversari del blog de comentaris bíblics interconfessionals, presidits pel delegat d'Ecumenis-

me i Relacions Interreligioses, Mn. Xavier Artigas, a la Casa de l'Església.

Pregària vocacional organitzada per la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional, a la capella de la Casa de l'Església i presidida pel bisbe Agustí.

31 de maig. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

Reunió de l'Equip del Departament de Noves tecnologies de Secretaria General, a la Casa de l'Església.

JUNY

1 de juny. Delegació de Pastoral de la Salut, Curs de voluntariat sobre l'acompanyament, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí visita Mn. Josep Cortada Anoll, a la Residència Inglada Via de Vilafranca del Penedès. A continuació presideix l'Eucaristia a la Basílica de Santa Maria on confereix el sagrament de la Confirmació.

2 de juny. Jornada Mundial de les Comunicacions Socials.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Maria de La Geltrú de Vilanova i La Geltrú on confereix el sagrament de la Confirmació.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts on confereix el sagrament de la Confirmació.

3 de juny. El Delegat d'Ensenyament, Mn. Manuel Duaso, acull un grup d'alumnes de l'escola Verge de la Salut de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església.

4 de juny. Visita d'un grup de preveres del Bisbat de Lleida a la Catedral i la Casa

de l'Església. El bisbe Agustí els acull a la Catedral on presideix l'Eucaristia amb el preveres concelebrants i un grup de laics de la ciutat. Tot seguit visiten la Casa de l'Església i comparteixen el dinar amb el bisbe Agustí.

5 de juny. El Delegat d'Ensenyament, Mn. Manuel Duaso, acull un grup d'alumnes de l'escola Verge de la Salut de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix la comissió de promoció de professor estable-Extraordinari en la Facultat de Teologia de Catalunya de Mn. Joan Ramon Marín Torner.

Reunió de coordinadors de la Cúria diocesana.

6 de juny. Reunió de Bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona, a la Casa de l'Església.

7 de juny. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí s'entrevista amb la Comissió permanent de la Delegació diocesana per al diaconat permanent, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la capella del col·legi Sant Lluís dels Fills de la Sagrada Família de Begues on confereix el sagrament de la Confirmació. Tot seguit comparteix el dinar amb la comunitat.

8 de juny. Delegació de Pastoral de la Salut. Curs de voluntariat sobre l'acompanyament, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí concelebra en l'Eucaristia de la consagració del nou Arquebisbe de Tarragona, Mons. Joan Planellas Barnosell, a la Catedral de Tarragona.

9 de juny. El Bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Genís de Torrelles de Foix on confereix els sagraments de la Iniciació cristiana.

El Bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral en la Solemnitat de la Pentecosta i confereix el sagrament de la confirmació a adults de diferents parròquies de la Diòcesi i a un grup d'alumnes de l'escola del Bon Salvador de Sant Feliu de Llobregat.

11 de juny. Trobada de final de curs de preveres i diaques, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix la Missa exequial a la parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat, per mossèn Ignacio Arana San Emeterio, traspasat el dia 10 de juny de 2019.

Trobada de final de curs del Moviment de Vida Creixent, a al Casa de l'Església. El bisbe Agustí saluda els assistents en la pregària i refrigeri preparat per a la trobada.

13 de juny. Reunió del Consell del Presbiteri, a la Casa de l'Església.

14 de juny. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Pere de Gavà on confereix el sagrament de la confirmació a un grup d'adults de la parròquia i alumnes de l'escola Immaculada de les germanes Agustines de Gavà. Tot seguit comparteix el sopar amb els preveres i diaques de la parròquia.

15 de juny. Delegació de Pastoral de la Salut, Curs de voluntariat sobre l'acompanyament, a la Casa de l'Església.

Reunió del Consell Pastoral Diocesà, a la Casa de l'Església.

16 de juny. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en la Solemnitat de la Santíssima Trinitat a la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua en la celebració dels 50 anys de la construcció del temple. Tots seguit participa en els actes de la celebració i del dinar de germanor a l'escola dels salesians.

17 de juny. Reunió de la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut, a la Casa de l'Església.

18 de juny. Reunió de la Comissió sobre el Monestir del Mont-Siò d'Esplugues de Llobregat.

El bisbe Agustí i representants de la Fundació *Laurentius* s'entrevisten amb el P. Ruberval, benedictí. Amb ell visiten la Catedral i comparteixen el sopar.

19 de juny. Reunió de final de curs d'Arxiprestos amb el bisbe Agustí a l'ermita de la Mare de Déu de Bruguers.

El bisbe Agustí presideix la reunió del Patronat de la Fundació Educació Catòlica, a la Casa de l'Església.

20 de juny. El bisbe Agustí presideix una celebració de la Paraula amb la benedicció de les noves instal·lacions de l'escola Highlands School d'Esplugues de Llobregat.

El bisbe Agustí presideix el Consell de Càritas diocesana, a la Casa de l'Església i comparteix el dinar amb els consellers.

21 de juny. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí concelebra en l'Eucaristia de final de curs del Seminari Conciliar de Barcelona i tot seguit participa en el dinar i llevat de taula, juntament el cardenal i

bisbes auxiliars de l'Arquebisbat de Barcelona i l'Equip de formadors.

22 de juny. Delegació de Pastoral de la Salut. Curs de voluntariat sobre l'acompanyament, a la Casa de l'Església.

Reunió i dinar de final de curs dels coordinadors arxiprestals de la Delegació diocesana de Catequesi. El bisbe Agustí presideix la pregària i comparteix el dinar amb els coordinadors i delegada diocesana de Catequesi, la Sra. Isabel Campmany.

23 de juny. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en la Solemnitat del Corpus Christi, a la Catedral.

24 de juny. El bisbe Agustí participa en el dinar de festa major de les Parròquies de Sant Joan de Sant Joan Despí i de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat amb els preveres de l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat. I a la tarda presideix l'Eucaristia de festa Major de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat on confereix el sagraments de la Iniciació cristiana. Tot seguit participa en el concert d'un grup coral dels Scouts d'Europa.

25 de juny. Reunió del Consell diocesà d'Assumptes Econòmics, a la Casa de l'Església.

26 de juny. Reunió del Col·legi de Consultors, a la Casa de l'Església.

27 de juny. Reunió del Grup estable de preveres amb el bisbe Agustí sobre la pastoral vocacional a la Diòcesi.

Reunió de Secretaris Generals i Cancellers de les diòcesis espanyoles a la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.

Reunió de Final de curs de delegats, a la Casa de l'Església.

Pregària vocacional organitzada per la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional, a la capella de la Casa de l'Església i presidida pel bisbe Agustí.

28 de juny. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

29 de juny. Delegació de Pastoral de la Salut. Curs de voluntariat sobre l'acompanyament, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat on confereix el sagrament de la Confirmació.

30 de juny. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de Festa Major de la Parròquia de Sant Pere de La Gornal, on també confereix els sagraments de la Iniciació cristiana.

El bisbe Agustí participa en la trobada arxiprestal de l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat amb motiu del Pla pastoral, en el locals de Sant Benito Menni de les Germanes Hospitalàries de Sant Boi de Llobregat.

Trobada de final de curs de l'Equip de la Delegació de Pastoral de Joventut amb un recés a Castellet i la Gornal i un sopar a Vilanova i la Geltrú.

NECROLÒGIQUES

Mn. Francesc de Paula Sala i Arnó

Prevere de l'Església de Sant Feliu de Llobregat i rector emèrit de la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels, va morir el 24 de maig de 2019, a l'edat de 92 anys, confortat amb els sacraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí Cortés, van tenir lloc dilluns 27 de maig a les 11 h, a la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels.

Mn. Francesc Sala va néixer a la localitat de Súria, província de Barcelona, bisbat de Vic, el dia 19 de juny de 1926. Fill de Francisco i Úrsula i el primer de vuit germans. Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona en 1949. Va ingressar al Seminari Conciliar de Barcelona, on entre els anys 1951 al 1956 va realitzar els estudis de filosofia, teologia i moral i el 17 de desembre de 1955 va rebre l'ordenació sacerdotal, al Seminari Conciliar de Barcelona de mans de Mons. Gregorio Modrego i Casaus.

A l'Arquebisbat de Barcelona, els seus primers nomenaments van ser com encarregat de la Parròquia de Calafell, vicari de la Parròquia del Sagrat Cor i tinent parroquial de la Parròquia de Santa Juliana i Semproniana. També cal destacar el seu llarg i entusiasta treball apostòlic com a consiliari del Consell Diocesà de Joves

d'Acció Catòlica i de Cursets de Cristianisme; també va exercir com a professor de Religió de l'Escola del Treball i capellà de la Residència Universitària Ramon Llull. Altres nomenaments parroquials han estat: rector de la Parròquia de Santa Teresa de Jesús (Barri del Carmel) i des del 12 de gener de 1993, rector de la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels. Altres càrrecs de responsabilitat diocesana han estat: Vicari Episcopal d'Apostolat Seglar i Associacions laicals, Delegat d'Apostolat Seglar, Membre de la Comissió de Premsa i Administrador de la Delegació de Mitjans de Comunicació, membre del Consell Presbiteral i del Col·legi de Consultors i Vicari Episcopal de la Vicaria del Baix Llobregat de l'Arquebisbat de Barcelona.

A la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat va continuar sent rector de la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels fins a la seva jubilació canònica, el 20 de juliol de 2012, amb el nomenament d'Adscrit de la mateixa parròquia. I també va tenir la responsabilitat pastoral de Vicari Episcopal de la Vicaria del Llobregat, va ser membre del Consell Presbiteral i del Col·legi de Consultors i de la Comissió de Divisió de Béns de la Província Eclesiàstica de Barcelona i de la Comissió de la Colònia Güell.

Mn. Ignacio Arana San Emeterio

Va morir el dia 10 de juny de 2019, a l'edat de 88 anys, confortat amb els sacraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, van tenir lloc l'endemà, 11 de juny, a les 16 h, a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat, d'on era rector emèrit.

Mn. Ignacio Arana San Emeterio va néixer a Sant Sebastià (Guipúscoa), el dia 4 de

novembre de 1930. Fill de Gonzalo i Rosario i el menor de set germans. Va ingressar al Seminari Menor Salesià de Sant Vicenç dels Horts (Barcelona) en 1942 i continuant la seva formació en la Societat Salesiana de Sant Joan Bosco, va realitzar els estudis corresponents de filosofia (Girona) i Teologia (Martí-Codolar, Barcelona), fent els vots perpetus en 1953 i ordenat sacerdot el 29 de juny de 1956, al Temple del Tibidabo (Barcelona). Juntament amb la formació d'estudis eclesiàstics, va realitzar els estudis de Diplomatura de Magisteri a Alacant i Girona (1953) i de Diplomatura en cant litúrgic per l'Escola Superior de Salamanca (1957).

A l'Arquebisbat de Barcelona, com a religiós salesià, juntament amb les col·laboracions pastorals amb diferents parròquies, capellanies i docència, va ser director espiritual del Seminari Menor del Tibidabo, del Col·legi Salesià de Sarrià i de Llars Mundet de Barcelona. En 1971 va rebre l'indult dels seus vots com a religiós salesià, passant a ser prevere secular. Els seus primers nomenaments van ser, en 1971, Administrador parroquial de la Parròquia de Nostra Senyora de Lourdes i l'octubre de 1975, Ecònom de la Parròquia de Maria Auxiliadora de Mataró i, en el mes de novembre del mateix any, Encarregat del Sector del Roser i coadjutor de la Parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat i el 17 de setembre de 1976, rector de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat, destacant, juntament amb la seva total entrega ministerial, el projecte i realització de la construcció del temple parroquial.

Al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat ha exercit com a rector de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llo-

bregat fins a la seva jubilació canònica, el 6 de desembre de 2007 i continuant col·laborant a la Parròquia de Sant Joan Baptista, a la Catedral-Parròquia de Sant Llorenç i a la Residència de la Mare de Déu del Carme on ha viscut els darrers anys amb la cura i companyia de les germanes Carmelites de Sant Josep i molts feligresos de la comunitat cristiana de Sant Joan Baptista.

Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia de Déu.

Organismes Diocesans

VICARIA DEL PENEDÈS-ANOIA- GARRAF

Trobada pasqual de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf

La Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf es va trobar un any més per celebrar el temps pasqual. Va ser el diumenge 19 de maig, al Santuari del Sant Crist de Piera, amb la participació d'unes 350 persones dels quatre arxiprestats. Va ser ocasió de trobada entre els consells pastorals arxiprestats amb el bisbe Agustí, per posar en comú el moment actual de reflexió entorn la sinodalitat i la comunió, eixos del pla pastoral del curs. Cada arxiprestat va exposar el treball fet i es va obrir un ric diàleg entre tots. La segona part va ser la celebració de l'Eucaristia, concelebrada pel bisbe, 22 capellans i 2 diaques, i el temple ple de gom a gom. Per acabar, les condicions climatològiques d'aquella tarda van fer que l'aperitiu de cloenda se celebrés a l'interior del temple.

CONSELL PASTORAL DIOCESÀ

Reunió 15-6-2019

La reunió del Consell Pastoral Diocesà del dia 15 de juny de 2019 va començar amb la celebració de l'Eucaristia en acció de gràcies pel curs.

Tot seguit, i després de l'agraïment del senyor bisbe a tots els assistents, es va tractar el primer punt de la reunió, recollint la valoració del treball en els Arxiprestats i en les delegacions diocesanes sobre el Pla pastoral del curs 2018-2019 "Continuïtat i Novetat". També es va informar de la tercera fitxa del Pla pastoral: En la cruïlla, "Sinodalitat o fer camí en comunió", animant a treballar-la, especialment en les comunitats parroquials. A continuació es va proposar, per a la continuïtat de la reflexió diocesana, en el curs 2019-2020, el tema de la formació del laïcat amb un espai de diàleg sobre les necessitats, suggeriments i propostes. Aquest espai de diàleg va començar amb una exposició sobre aquest assumpte per Mn. Joan Peñafiel i Mn. Josep Torrente i informant de la trobada amb el laïcat de la Diòcesi el proper 6 de juliol de 2019, a al Casa de l'Església i la presentació de l'Escola diocesana de Teologia com a una de les eines que ajudaran en aquesta proposta de reflexió diocesana.

A continuació, i en relació amb la reflexió de la darrera reunió del Consell Episcopal, el senyor bisbe va fer la presentació del *Motu proprio* del Papa Francesc: *Vos estis lux mundi* (Vosaltres sou la llum del món), en relació a la protecció dels menors. Informant també que en la darrera Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola es va votar la petició perquè la mateixa CEE s'erigeixi com a subjecte per establir unes normes obligatòries pel tractament dels casos d'abusos. Per a constituir-nos com a tals, s'ha de demanar permís a Roma i així establir una norma comuna a tota Espanya. Aquesta comissió condicionarà les decisions de cada Diòcesi.

Es van fer també diferents informacions, especialment el Sr. Miquel A. Parejo i Mn. Joan Pere Pulido, de la renovació d'una part dels Consell Pastoral Diocesà. Es va llegir el decret del senyor bisbe amb els membres que renovaran i es va informar del procediment corresponent, enviant les comunicacions als arxiprestos i delegats corresponents per a procedir a l'elecció dels nous consellers i conselleres. També es va informar que el dia 22 de setembre de 2019, a la Catedral hi haurà dues ordenacions sacerdotals. I finalment de les dates de les reunions del Consell Pastoral Diocesà durant el curs 2019-2020: dissabtes 19 d'octubre de 2019, 7 de març de 2020 i 13 de juny de 2020.

Finalment el senyor bisbe va agrair les aportacions i va donar per finalitzada la reunió, desitjant un bon estiu a tots els assistents.

CONSELL DEL PRESBITERI

Reunió 13-6-2019

El passat 13 de juny de 2019, a la Casa de l'Església del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, va reunir-se el Consell del Presbiteri.

Després del res de la pregària de l'Hora Menor a la Capella, de la salutació del bisbe Agustí i del repàs dels esdeveniments des de l'anterior Consell del Presbiteri per part del Secretari, en Carles Muñiz.

El bisbe Agustí ha volgut consultar els membres del Consell sobre quins passos i quines eines s'han d'anar proposant i promovent des de la diòcesi, per tal que aquests laics i laiques esdevinguin qualificats i significatius; tenint present el Pla Pastoral "Continuïtat i novetat", i les aportacions d'en Josep Torrente, delegat d'Apostolat Seglar, a la trobada de preveres i diaques del dimarts 11 de juny.

Per a la segona qüestió que el bisbe Agustí vol consultar al Consell, s'ha demanat que ens acompanyi en Josep Maria Jubany, prevere de Barcelona i membre del patronat d'aquesta residència. Ells ens informaran de la situació administrativa i econòmica de la residència. El bisbe Agustí vol consultar als membres del Consell respecte l'aprovació de la reforma dels Estatuts i el Pla de viabilitat de la Residència de sant Josep Oriol.

Delegacions Diocesanes

MITJANS DE COMUNICACIÓ

Carta als mossens sobre la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

Sant Feliu de Llobregat, 14-5-2019

Benvolguts i benvolgudes,

S'acosta la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, que enguany s'escau el 2 de juny, i em torna a néixer el desig d'escriure-us. Per dir-vos... què? Que us animo a llegir el missatge del papa Francesc per aquesta Jornada! Jo ho he fet i n'he quedat sorpresa.

- No parla de periodistes i de mitjans de comunicació... Bé, parla de les xarxes socials, però sobretot parla, antropològicament, del nostre "estar-en-relació" i del desitjos profunds de la persona, que no vol romandre en soledat. I en conseqüència, de les aplicacions que això té en l'actual món digital, amb internet i les xarxes socials, però gairebé això apareix com a element de segon ordre.

- Sembla que el papa Francesc coneix el nostre Pla Pastoral i adreça el missatge als fidels de la nostra diòcesi: xarxa, comunitat, comunitat... No són només paraules, sinó que hi trobareu pistes que, posades en pràctica, ens poden ajudar a créixer en la nostra fe i de manera sinodal.

Amb aquest document teniu una autèntica mina d'or per a preparar-vos l'homilia

del Diumenge de l'Ascensió, us ho ben asseguro.

A l'espai de la Delegació de Mitjans de Comunicació del nostre web trobeu els cartells de la Jornada i el missatge del papa, que també rebeu en adjunt a aquest correu electrònic; m'he permès de fer uns subratllats, segons el meu parer. Per valisa rebreu també els cartells en paper, segons les quantitats que demaneu habitualment.

Amb l'equip assessor de la delegació –els preveres Valentí Alonso i Jordi Tres, i el seminarista Samuel Gutiérrez– restem a la vostra disposició per tot allò en què us puguem ajudar i agraiem sempre els suggeriments de millora que tingueu i mirarem d'implementar-los, segons les nostres possibilitats.

Amb una major consciència de ser membres els uns dels altres, us envio una salutació de tot cor,

*Amparo Gómez Olmos
Delegada diocesana de Mitjans de Comunicació*

Carta a les comunitats religioses sobre la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

Sant Feliu de Llobregat, 14-5-2019

Benvolguts i benvolgudes,

S'acosta la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, que enguany s'escau el 2 de juny, i em torna a néixer el desig d'escriure-us. Per dir-vos... què? Que us animo a llegir el missatge del papa Francesc per aquesta Jornada! Jo ho he fet i n'he quedat sorpresa.

- No parla de periodistes i de mitjans de comunicació... Bé, parla de les xarxes socials, però sobretot parla, antropològic-

cament, del nostre “estar-en-relació” i del desitjos profunds de la persona, que no vol romandre en soledat. I en conseqüència, de les aplicacions que això té en l’actual món digital, amb internet i les xarxes socials, però gairebé això apareix com a element de segon ordre.

- Sembla que el papa Francesc coneix el nostre Pla Pastoral i adreça el missatge als fidels de la nostra diòcesi: xarxa, comunitat, comunitat... No són només paraules, sinó que hi trobareu pistes que, posades en pràctica, ens poden ajudar a créixer en la nostra fe i de manera sinodal.

A l’espai de la Delegació de Mitjans de Comunicació del nostre web trobeu els cartells de la Jornada i el missatge del papa, que també rebeu en adjunt a aquest correu electrònic; m’he permès de fer uns subratllats, segons el meu parer. Per valisa rebreu també els cartells en paper, segons les quantitats que demaneu habitualment.

Amb l’equip assessor de la delegació –els preveres Valentí Alonso i Jordi Tres, i el seminarista Samuel Gutiérrez– restem a la vostra disposició per tot allò en què us puguem ajudar i agrairem sempre els suggeriments de millora que tingueu i mirarem d’implementar-los, segons les nostres possibilitats.

Amb una major consciència de ser membres els uns dels altres, us envio una salutació de tot cor,

Amparo Gómez Olmos
Delegada diocesana de Mitjans de Comunicació

CATEQUESI

Jornades interdiocesanes de responsables de Catequesi i Setmana Catequètica

- Jornades interdiocesanes de responsables de Catequesi: 5 i 6 de juliol. Organitzades pel Secretariat interdiocesà de Catequesi i adreçades als responsables de catequesi en àmbit diocesà, arxiprestal o parroquial. Vivim un canvi d’època també a les comunitats parroquials. Cal, per tant, trobar una nova manera d’acollir, escoltar, anunciar, acompanyar... Això afecta la catequesi i tota la comunitat. S’aprofundirà la idea de la catequesi al cor de la comunitat a través de ponències, experiències i reflexions en grup.

- Setmana catequètica: Del 8 al 12 de juliol. Organitzada per les delegacions de Catequesi de la Província Eclesiàstica de Barcelona i adreçada als catequistes en general, primerencs o veterans. S’ofereixen fins a 10 cursets en dos torns, sempre en horaris de tarda.

ENSENYAMENT

Lliurament dels premis del concurs bíblic i trobada de reflexió dels mestres i professors de Religió

La matinal de dissabte 25 de maig va convocar a la Casa de l'Església diversos protagonistes en el camp de l'ensenyament de la Religió. Per una banda, va tenir lloc el lliurament de premis del 34è Concurs Bíblic de Catalunya. Aquesta iniciativa ha comptat enguany amb més de 4.000 participants en les diverses modalitats del concurs a les deu diòcesis catalanes, amb el lema «No tinguis por, que jo soc amb tu». Els premiats del nostre bisbat, en les diferents categories, van recollir els seus guardons. A continuació es va presentar als mestres i professors de Religió de la diòcesi el fruit del treball realitzat durant el curs pel grup d'autoformació de mestres i professors, que s'han reunit a la Casa de l'Església els darrers divendres de mes, amb la finalitat de reflexionar sobre la seva tasca docent. La proposta que n'ha sorgit és la d'estructurar en dimensions les competències bàsiques i els continguts claus de la matèria de Religió catòlica, és a dir, donar resposta a la modificació metodològica que en la resta de matèries ja s'havia introduït per part de l'Administració educativa i que en el cas de la Religió catòlica no s'havia realitzat, restant en una situació de desavantatge.

MISSIONS

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i Vocacions Natives

«Digues Sí al somni de Déu» és el lema i el repte que es proposa enguany per a aquestes jornades que se celebren avui, 12 de maig, organitzades de manera conjunta per la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats, la Conferència Espanyola de Religiosos (CONFER), Obres Missionals Pontifícies (OMP) i la Conferència Espanyola d'Instituts Seculars (CEDIS). Per dir SÍ cal escoltar la crida; per això, el papa Francesc, en el seu missatge per a aquesta jornada, s'adreça als joves per dir-los: «No sigueu sords a la crida del Senyor. Si Ell us crida per a aquest camí no lleueu els remos de la barca i confieu en Ell. No us deixeu contagiar per la por, que ens paralitza davant els alts cims que el Senyor ens proposa. Recordeu sempre que, als qui deixen les xarxes i la barca per a seguir al Senyor, Ell els promet la joia d'una vida nova, que omple el cor i anima en el camí».

JOVENTUT

Carta del delegat de Joventut informant sobre les activitats per als joves durant l'estiu

Sant Feliu de Llobregat, 13-5-2019

Benvolguts,

Des de la Delegació de Joventut tenim diverses propostes per aquesta recta final de curs i per l'estiu, que creiem oportú poder compartir amb vosaltres. A part d'aquest resum, trobareu l'explicació de cada una de les activitats en els fulls annexos.

Qui acompanya l'acompanyant?

Es tracta d'un matí pensat per aquells laics/es que entomen o duen a terme acompanyament amb adolescents i joves. Seguint el camí iniciat l'any passat, es suggereix un matí de reflexió i formació al monestir de Sant Benet de Montserrat. Concretament, la trobada serà dissabte 8 de juny de 9:30 fins després de dinar.

Tal com us anunciem en el full que resumeix aquesta trobada cal fer inscripció prèvia.

Estiu

L'estiu no és un temps per passar sense més, sinó que creiem fermament que també pot ser un període de creixement per als nostres joves. Per aquest motiu us informem de dues activitats que poden fer els grups de les nostres parròquies:

- **Setmana de servei:** És una experiència de servei, coordinada amb Càritas diocesana, dirigida a joves d'entre 15 i 20 anys. La vivència està pensada per a fer-la durant el mes de juliol.

- **Taizé:** Fer estada a Taizé sempre és un punt d'inflexió dins la vida espiritual. Enguany, les dates proposades són del 24 d'agost a l'1 de setembre i la setmana està destinada per a majors de 18 anys.

Una vegada més, us demanem l'esforç de pensar en els vostres equips de pastoral, en els joves que trobem a la Parròquia... Tenir la informació els pot fer bé i participar pot ser una oportunitat per a ells.

Resto a l'espera per a qualsevol dubte que us pugui sorgir. Rebeu una fraternal salutació,

*Carles Muñiz Pérez, Pvre.
Delegat de Joventut*

PASTORAL DE LA SALUT

Pasqua del Malalt

A la Residència de les Germanetes dels Ancians Desemparats de Sant Just Desvern es va celebrar, el matí del dissabte 25 de maig, la Pasqua del Malalt a nivell diocesà. Hi van participar uns 300 malalts i persones properes al món del malalt, especialment visitadors voluntaris de la Pastoral de la Salut. El bisbe Agustí, durant la celebració de la Missa, va ressaltar la importància d'estar atents a les necessitats dels malalts i la importància dels voluntaris en la seva atenció. Precisament la campanya de la Pastoral de la Salut aquest any està centrada en el voluntariat i el gran valor que té l'acció gratuïta: «De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc». La jornada va ser animada per la Carmina i en Pau Tarruell del grup «Bufanúvols», i malgrat la pluja d'aquell dia, la jornada es va desenvolupar amb normalitat gràcies al gran teatre que tenen a la residència.

PASTORAL SACRAMENTAL I LITÚRGIA

Recordatori de la memòria de la Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església

Sant Feliu de Llobregat, 5-6-2019

Benvolguts,

Amb data 11 de febrer de 2018, la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments va establir, per decisió del papa Francesc, que el Dilluns després de Pentecosta se celebri com a Memòria Obligatòria a tota l'Església “la Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església”.

Aquesta Memòria té textos propis tant a la Missa com a la Litúrgia de les Hores. Pel que fa a la Missa, els textos eucològics es prenen de la Missa Votiva de la Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església, que ja tenim en el nostre missal; i els textos bíblics han estat triats entre els propis de les Misses de la Mare de Déu del Leccionari Santoral. Pel que fa a la Litúrgia de les Hores, s'han elaborat textos propis (elogi, himnes, 2ª lectura de l'Ofici, antífones i responsoris, mentre que l'oració és la mateixa de la missa); la resta es pren del Comú de la Mare de Déu.

Adjuntem a continuació els textos propis en català, traduïts per la Comissió Interdiocesana de Litúrgia, que són encara provisionals ja que manca l'aprovació per part de la Congregació. Els enviem, tanma-

teix, perquè es puguin utilitzar el proper dia 10 de juny. A l'aplicació per al telèfon mòbil de la Litúrgia de les Hores i de la missa també apareixen ja aquests textos. En castellà la Comisión Episcopal de Litúrgia no ha traduït encara els textos, tot i que els de la missa es poden trobar, com hem dit, al missal i al leccionari.

*Xavier Aymerich Miñarro, Pvre.
Delegat de Pastoral Sacramental i Litúrgia*

Sobre la creació del suplement al Missal Romà en castellà amb el propi dels sants que se celebren en alguna de les diòcesis amb seu a Catalunya

Sant Feliu de Llobregat, 11 de juny de 2019

La Conferència Episcopal Espanyola ha publicat recentment a la seva col·lecció Libros Litúrgicos el suplement al Missal Romà amb els textos propis dels sants de Catalunya en castellà. Aquesta edició complementa la 3ª edició del Missal Romà en castellà que es va publicar el 2016 i va entrar en vigor el 2017. Faltaven, però, els textos propis del calendari litúrgic de Catalunya, tant dels que se celebren a totes com en algunes de les seves diòcesis. En aquest suplement, doncs, hi trobarem les memòries (lliures o obligatòries), festes i solemnitats, amb els textos propis corresponents al missal: en la majoria l'oració col·lecta, però en algunes també l'oració sobre les ofrenes, la de postcomunió, en algunes festes i solemnitats el prefaci, les antífones d'entrada i de comunió, i fins i tot en algun cas la benedicció solemne. Aquest suplement ha estat elaborat per la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense i la

seva edició ha estat assumida per la Conferència Episcopal Espanyola. És, doncs, una eina indispensable per celebrar l'eucaristia en castellà a Catalunya, que es pot adquirir a les llibreries religioses.

Recordem que el CPL té publicat un dossier (n.119) amb els textos en català i en castellà dels propis de les solemnitats i festes (en aquest cas no hi ha les memòries) de les diòcesis catalanes, no només els textos del missal, sinó també els del leccionari.

*Xavier Aymerich Miñarro, Pvre.
Delegat*

DIACONAT PERMANENT

Carta del delegat als diaques sobre la formació permanent 2019

Sant Feliu de Llobregat, 11-6-2019

Ben apreciat company i germà en el ministeri diaconal,

Tal com vàrem quedar en la darrera Assemblea del Col·legi Diaconal, recollint els vostres suggeriments, la Comissió Permanent d'aquesta Delegació ha preparat una pauta a seguir per a la Formació Permanent, que es basa a treballar un document recent del Magisteri. S'ha triat l'Exhortació *Gaudete et Exultate* del papa Francesc, feta pública el 19 de març de 2018, sobre la crida a la santedat. Es tracta de fer una lectura conjunta a nivell personal d'aquest document durant sis setmanes en aquest període de juny i juliol. Llegint la motivació i la metodologia, veuràs que se't convida, cada setmana, a compartir mínimament, a través del correu electrònic de la Delegació, aquell punt o punts que més t'hagin cridat l'atenció durant la lectura personal.

Es tracta d'aprofitar aquest curt espai de Formació Permanent, per a fer una petita experiència de "sinodalitat", de fer camí junts, tot i estar cadascú al seu lloc, compartint i intercanviant les visions de cadascú, per a enriquir-nos amb la descoberta de l'altre, ajudar-nos a aprofundir en

el missatge d'aquesta Exhortació, i en la seva aplicació en pastoral revifant la crida a la Santedat adreçada a tots.

Acabat el mes d'Agost, en començar el setembre, se't convidarà a participar en un grup de treball per a aprofundir una de les claus de lectura de l'Exhortació tal com veuràs a la Metodologia adjunta.

En nom de la Comissió Permanent, rep una salutació ben cordial,

Mn. Albert M. Manich, Delegat

Proposta de Pla de Formació per als diaques permanents

MOTIVACIÓ:

- Necessitat de la Formació permanent.
- Progressar en la comunió diocesana en continuïtat i novetat. Tenir present el 5è objectiu del Pla Pastoral (la Vocació cristiana) que vol fomentar l'experiència de la vida com una crida, una vocació, que afecta tots els membres de l'Església.
- Fer un "petit exercici" de sinodalitat (aprendre a caminar junts) per a enriquir-nos a nivell personal, pastoral i poder motivar en el seguiment de Jesús la comunitat a la qual hem estat enviats.
- Centrar el nostre interès en tres punts fonamentals: sinodalitat, comunió i les concrecions històriques d'un camí fet en comú com a Església: Escoltar junts / Compartir / Proposar / Animar.

PREPARACIÓ:

A la reunió de la Comissió, el 28 de març de 2019, es va decidir dedicar la formació a l'Estudi conjunt de l'Exhortació Apostòlica *Gaudete et Exultate* de 19 de març de 2018 del Papa Francesc.

METODOLOGIA:

Formació en dues etapes:

1. Lectura de l'Exhortació Apostòlica durant sis setmanes

a. Es dedicarà una setmana a cada capítol. En acabar el capítol es demanarà a cada diaca que comparteixi amb els altres d'una a tres frases curtes de l'Exhortació que més li hagin impactat amb un petit comentari personal.

b. Aquestes frases es passaran a tots els diaques per correu electrònic, i es mirarà d'elaborar un recull per a tots, valorant coincidències i discrepàncies, i destacant els punts que més s'hagin citat.

2. Treball en grups: Formació de tres grups. Cada grup treballarà més a fons una de les claus de lectura que queden definides en els capítols de l'Exhortació durant un període de quatre setmanes:

- Una crida a la santedat oberta a tothom, on no tot s'hi val (capítols 1 i 2).
- Arrelada a l'Evangeli i oberta al món d'avui (capítols 3 i 4).
- Activa (de combat i vigilància) i passiva (de discerniment i escolta), capítol 5.

Notes:

Per dur a terme la segona etapa, cada grup tindrà un diaca que coordinarà el treball del grup, de manera que els seus membres puguin fer un treball de reflexió sobre la clau de lectura de la manera que creguin més convenient (reunió en un lloc o intercanvi per mitjans electrònics), per poder elaborar una síntesi final on es destaquin els elements més importants de cada clau de lectura.

Un cop acabat el treball dels grups, els tres coordinadors es trobarien amb la comissió permanent per a preparar la presentació del treball de cada grup i acordar la manera i el temps de presentar el treball realitzat, tenint en compte la seva dimensió pastoral. Està pensat que la presentació del treball es faci al Sr. Bisbe i a tot el Col·legi Diaconal, durant la propera assemblea del Col·legi Diaconal. S'inclou un esquema temporal de l'activitat de formació:

GUIA DE TREBALL:

1a. ETAPA DE LECTURA, PER A REALITZAR FINS A FINALS DE JULIOL

1a SETMANA:

PREÀMBUL (1-2)

CAP. 1r: LA CRIDA A LA SANTEDAT

Els sants que ens encoratgen i ens acompanyen (3-5)

Els sants de la porta del costat (6-9)

El Senyor crida (10-13)

També per a tu (14-18)

La teva missió en Crist (19-24)

L'activitat que santifica (25-31)

Més vius, més humans (32-34)

Tramesa de tres cites o comentaris a aconatpermanent@bisbatsantfeliu.cat

2a SETMANA:

CAP. 2n: DOS SUBTILS ENEMICS DE LA SANTEDAT (35)

El gnosticisme actual (35)

Una ment sense Déu i sense carn (37-39)

Una doctrina sense misteri (40-42)

Els límits de la raó (43-46)

El pelagianisme actual (47-48)

Una voluntat sense humilitat (49-51)

Un ensenyament de l'Església sovint oblidat (52-56)

Els nous pelagians (57-59)

El resum de la Llei (60-62)

Tramesa de tres cites o comentaris a di-
aconatpermanent@bisbatsantfeliu.cat

3a SETMANA:

CAP. 3r: A LA LLUM DEL MESTRE (63-64)

A contracorrent (65-66)

“Feliços els pobres en l’esperit, perquè
d’ells és el Regne del cel” (67-70)

“Feliços els humils, perquè posseiran la
terra” (71-74)

“Feliços els qui ploren, perquè seran
consolats” (75-76)

“Feliços els qui tenen fam i set de justí-
cia, perquè seran saciats” (77-79)

“Feliços els misericordiosos, perquè
trobaran misericòrdia” (80-82)

“Feliços els nets de cor, perquè veuran
Déu” (83-86)

“Feliços els qui treballen per la pau,
perquè seran anomenats fills de
Déu.” (87-89)

“Feliços els perseguits pel fet de ser
justos, perquè d’ells és el Regne del
cel” (90-94)

La gran regla de comportament (95)

Per fidelitat al Mestre (96-99)

Les ideologies que mutilen el cor de
l’Evangeli (100-103)

El culte que més li agrada (104-109)

Tramesa de tres cites o comentaris a di-
aconatpermanent@bisbatsantfeliu.cat

4a SETMANA:

CAP 4t: ALGUNES NOTES DE LA SANTE-
DAT EN EL MÓN ACTUAL (110-111)

Aguant, paciència i mansuetud (112-
121)

Alegria i sentit de l’humor (122-128)

Coratge i fervor (129-139)

En comunitat (140-146)

En pregària constant (147-157)

Tramesa de tres cites o comentaris a di-
aconatpermanent@bisbatsantfeliu.cat

5a SETMANA

CAP 5è: COMBAT, VIGILÀNCIA I DISCER-
NIMENT (158)

El combat i la vigilància (159)

Quelcom més que un mite (160-161)

Desperta i confiats (162-163)

La corrupció espiritual (164-165)

El discerniment (166)

Una necessitat urgent (167-168)

Sempre a la llum del Senyor (169)

Un do sobrenatural (170-171)

Parla, Senyor (172-173)

La lògica del do i de la creu (174-175)

Conclusió (176-177).

Tramesa de tres cites o comentaris a di-
aconatpermanent@bisbatsantfeliu.cat

6a SETMANA

Recull i síntesi de citacions rebudes i
proposta de tres grups de treball per
a aprofundir en les tres possibles
claus de lectura

Proposta de coordinadors per a cada
grup

2a ETAPA, D’APROFUNDIMENT EN LES
CLAUS DE LECTURA, PER A REALITZAR
DESPRÉS DEL MES D’AGOST FINS ABANS
DE L’ASSEMBLEA DEL COL·LEGI DIACONAL

Treball de grups per a aprofundir les
diferents claus de lectura durant quatre
setmanes:

1a Clau de lectura: La santedat una cri-
da oberta a tothom on no tot s’hi val

- Una proposta oberta (cap. 1)
 - o Proposta oberta: Tothom és cridat a la santedat. L'Esperit vessa la santedat a tot arreu (6).
 - o Tots hi som cridats (LG 11) i es pot viure de manera ben senzilla en els petits gestos de cada dia (16, 143, 153).
 - o Convertir-nos per a entendre que no és cosa de capellans, frares o monges, sinó de tots, (14, 149), per viure-la integrant tots els aspectes de l'existència (31).
- On no tot s'hi val (cap.2)
 - o La santedat és fruit de la gràcia divina (18)
 - o Neo gnosticisme: És qüestió d'intel·ligència. Només interessen els raonaments i coneixements que reconforten i il·luminen... i la persona queda tancada en la immanència de la pròpia raó o del seus sentiments (36). Fins i tot hom es creu que les pròpies explicacions poden fer comprendre tota la fe i tot l'evangeli (39). És una espiritualitat des-encarnada (40).
 - o Neo pelagianisme: Se sobreestima el paper de la voluntat i la capacitat humana. Només confien en les pròpies forces i se senten superiors als altres quan compleixen determinades normes o són fermament fidels a un determinat estil catòlic (49). Si el camí cristià no és guiat per l'amor quedat reduït a una mena d'autocomplaença egocèntrica i elitista (57). Tendència al legalisme, l'aparença i la confiança en les obres (57).
 - o Admetre les pròpies limitacions, reconèixer que la gràcia actua històricament i gradualment (50) i no oblidar mai que el més important és la caritat (60).
- 2a Clau de lectura: Una crida arrelada en l'Evangeli i adaptada al món d'avui
 - Arrelada en l'evangeli (cap. 3)
 - o Fa referència a dos textos, les benaurances (Mt 5,2-12, Lc 6,20-23) i el judici final (Mt 25, 31-46), centre teològic del document. La santedat que proposa és, senzillament, la santedat evangèlica. No dubta a equiparar felicitat i benaurança amb santedat.
 - o La veritable santedat, en coherència amb la gràcia de Déu i la seva Paraula, és felicitat, benaurança (64). El contingut de cada benaurança és expressió de la santedat perquè ens mostra el rostre de Déu que s'ha fet visible en Jesús (63), la porta estreta de l'evangeli que ens proposa una santedat a contracorrent (65).
 - o Quan comenta les benaurances mai no ho fa a partir de principis abstractes dogmàtics o teològics, sinó que ho fa a partir d'experiències concretes i, quan al final, re-formula cada benaurança, acaba afirmant "això és santedat", confirmant l'equivalència entre benaurança i santedat.
 - o Arriba al "gran protocol que separa els qui heretaran el Regne del Cel i els qui poden malbaratar les seves vides. El criteri és el de l'amor al proïsme que s'expressa en gestos visibles i concrets: és el criteri últim i suprem de la santedat. El valor de la pregària es comprova amb l'amor al proïsme. La pregària autèntica porta a entregar-se als altres, a complir les obres de misericòrdia (104-107).
 - o Quan se separa la pregària de l'amor al proïsme hom s'arrisca a caure en dos errors greus: una espiritualitat "intimista" (centrípeta) (101) o una

espiritualitat “activista” (centrífuga) (100). La santedat es troba en el camí que avança en les dues dimensions (de la creu): la pregària i el do de si mateix.

- Adaptada al món d’avui

Cal conèixer els reptes i les oportunitats del món d’avui (2), no n’hi ha prou amb la reflexió, cal posar en pràctica les veritats de la fe cristiana (109). Cinc notes de la santedat d’avui que van a contracorrent amb cinc riscos o limitacions d’avui:

- o En un món afeblit per l’angoixa nerviosa i violenta, una santedat d’aguant, pacient, mansa. Es tracta de suportar les contrarietats, els vaivens de la vida, les agressions dels altres, les infidelitats, demostrar la constància en el bé (112) fer silenci dels defectes dels germans, evitar la violència verbal i ser humils (117-121).
- o En un món dominat per la negativitat i la tristesa, suggereix una santedat capaç de viure amb alegria i sentit de l’humor (122). L’alegria que es manifesta per fora té un origen més íntim i profund: és do de Déu que no desapareix de l’home ni quan passa per moments difícils (125).
- o En un món frenat i paralitzat per l’accídia (passotisme) còmoda, consumista i egoista, una santedat ferverent i audaç, que s’arrisca i va a les perifèries geogràfiques i existencials (135). L’Església no necessita buròcrates i funcionaris, sinó missioners apassionats (138).
- o En un món destrossat per l’individualisme, una santedat comunitària. En comunitat podem caminar junts el camí de la santedat en l’escolta de la Paraula, la celebració

de l’Eucaristia (142) i els molt petits detalls quotidians (143-145).

- o Finalment, en un món ple de falsa espiritualitat on no hi ha trobada amb Déu, una santedat orant. Es tracta de viure constantment la presència de Déu i, també, dedicar alguns moments concrets a la pregària per estar en el silenci, meditar la Paraula o trobar-lo present en l’Eucaristia (147-157). El Sant Pare no creu en una santedat sense pregària (147).

Quan parla de viure centrat en Déu com la primera nota de la santedat (112), aquesta característica serveix per totes les altres, perquè centrar-nos en Déu ens fa homes i dones alegres, ens capacita per a l’audàcia i el fervor, ens obre als altres i és una de les millors definicions de la pregària. Per tant, una santedat veritable adaptada al món d’avui només pot brollar d’aquell la via del qual estigui “recolzada, afermada, fonamentada en Déu”.

3a Clau de lectura: Una proposta activa (de combat i vigilància) i passiva (de discerniment i escolta)

Per posar-nos en camí: Un esperit de combat i vigilància i un esperit de discerniment i d’escolta. Saber actuar en el combat i la vigilància i prendre distància en el discerniment i l’escolta.

- Una proposta activa (de combat i vigilància)
 - o No com a fruit de l’esforç humà sinó com a col·laboració a l’impuls de la gràcia. Cal caminar amb esperit combatiu contra el món, contra si mateix i contra el diable (159). Cal prendre’s seriosament l’existència d’aquesta força destructiva que apareix a la primera pàgina de la Bíblia fent servir els

mitjans que ens proposa l'Església: la fe, la Paraula de Déu, la reconciliació, les obres de caritat, etc. (159-163).

o S'ha de caminar amb esperit vigilant per no caure en la tebiesa espiritual ni ser víctima de la pròpia corrupció espiritual on hom acaba pensant que tot és permès ((164-165).

- Una proposta passiva (de discerniment i d'escolta)

o Saber prendre distància per discernir, escoltar, avaluar i decidir correctament. Quina és la voluntat de Déu per a mi, ara i aquí? Pel discerniment no cal només la raó i el sentit comú, sinó la gràcia que cal demanar en el silenci de la pregària i en l'obediència a l'Evangelí i al Magisteri (170-173). El discerniment és necessari enfront del "zapping" constant (167), l'aparició constant de novetats i de superar la tendència a l'immobilisme (168). El discerniment no és només per a moments extraordinaris, sinó que cal aplicar-lo a allò que és simple i quotidià (169).

DARRERA SETMANA: PREPARACIÓ D'UNA BREU SÍNTESI FINAL DE CADA CLAU DE LECTURA PER PRESENTAR A L'ASSEMBLEA DEL COL·LEGI DIACONAL

Suggeriments a considerar en el treball dels grups:

- Vivència de la crida a la santedat a nivell personal, familiar, pastoral. La crida: gràcia/do o esforç/mèrits?

- Lloc de la Paraula de Déu en la pròpia vida. Com fer-ho per tenir-la més present, viure-la, transmetre-la. Dificultats i oportunitats.

- Dimensió de l'alegria i el bon humor en la tasca pastoral: motivacions i vivències.

- Dimensió comunitària i necessitat de la pregària.

- L'alegria i la bondat: una nova dimensió de la diaconia?

EVANGELITZACIÓ I APOSTOLAT SEGLAR

Presentació de l'Escola d'acompanyament per a laics

Sant Feliu de Llobregat, 31-5-2019

Acompanyar la llibertat en Crist. Escola d'acompanyament per a laics

Benvolgut amic,

En sintonia amb la reflexió i el treball proposat en les dues darreres jornades de l'apostolat seglar que organitzen les delegacions de les diòcesis amb seu a Catalunya, i recollint un objectiu concret del pla pastoral per a la nostra diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, t'escric per a fer-te una proposta formativa que volem oferir aquest proper curs les diòcesis catalanes.

Es tracta d'una formació d'acompanyament per a laics, que proposem per al curs 2019-2020. T'adjuntem un tríptic explicatiu del contingut, la metodologia i les indicacions per fer la inscripció, que es farà a través de les delegacions diocesanes de cada bisbat, tal com s'indica. En el nostre cas, al correu aseglar@bisbatsantfeliu.cat o fent-ho arribar a la casa de l'Església adreçat a la Delegació d'Evangelització i Apostolat Seglar. Si és del teu interès, digue'ns-ho aviat perquè les places que podem oferir són limitades. Us demanem de

fer les inscripcions aquesta primera quinzena de juny.

A la nostra diòcesi ja hi ha una realitat organitzada d'acompanyament, fruit del treball de la Delegació de Joventut; per això, d'una banda oferim aquesta formació als qui formen part d'aquesta comunitat d'acompanyants i de l'altra desitgem estendre aquesta experiència a altres persones que fan o poden fer aquest servei a les nostres comunitats cristianes, en concret als que van participar de l'itinerari Diocesà de Renovació cristiana.

Com s'indica al tríptic, hi haurà tres trobades matinals al llarg del curs i cada alumne tindrà nou sessions d'acompanyament personalitzat que haurà de pactar (dia i lloc) amb els responsables del curs.

T'animo que valoris l'oportunitat de fer aquest curs que ens ajudi com a batejats a ser corresponsables en la vida de la nostra església, acompanyant la vocació i la vida dels nostres germans en la fe en el camí de seguiment de Jesucrist.

Josep Torrente Bruna, delegat

48a Jornada Nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques

Amb aquest lema, "Viure en el pluralisme com a cristians" el diumenge dia 12 de maig, Sant Sadurn d'Anoia acollí la 48a Jornada Nacional del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques. Es tracta de grups de revisió de vida de diverses comarques de Catalunya coordinats entre ells i amb el compromís de viure l'Evangelí enmig dels seus pobles i de ser-hi presents activament. En aquest curs s'ha treballat sobre aquest tema: «Viure en el pluralisme com a cristians» i va ser l'eix de tota

la jornada, desenvolupada a la parròquia de Sant Sadurní. L'acte central del matí fou l'aportació de Mn. Manel Pousa i la Gna. Llum Delàs sobre el tema de reflexió del curs. Des del seu testimoni en els àmbits de marginació, pobresa i presons ajudaren a il·luminar el compromís cristià en ambients diversos i plurals. Després del dinar –un bon arròs molt aplaudit–, a la tarda, visita al Castell de Subirats i, allà mateix, a l'església de Sant Pere, celebració de l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí Cortés. En acabar, el Penedès ha traspassat el relleu a la diòcesi de Lleida per a la celebració de la 49a Jornada Nacional, l'any 2020.

Celebració pasqual amb les comunitats neocatecumenals

En algunes parròquies de Sant Vicenç dels Horts, Sant Boi de Llobregat i la Palma de Cervelló existeixen diverses comunitats que recorren el camí neocatecumenal com a fil conductor del seu creixement i maduració en la fe cristiana. El passat 29 de maig, a les 20.30 h, el bisbe Agustí, acompanyat d'altres set preveres, va presidir una celebració a la Parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat, a la qual van assistir cinc de les sis comunitats presents a la diòcesi que ja han conclòs aquest camí de formació, amb la presència d'unes 130 persones. Mn. Joan Peñafiel, rector de Sant Josep Obrer i vicari episcopal, en iniciar l'Eucaristia va subratllar el significat de la celebració: la visita del bisbe Agustí recorda als membres del Camí que no són un moviment, sinó un itinerari d'iniciació cristiana per renovar i portar a maduració la pròpia vocació baptismal, a fi d'integrar-se plenament al servei de la parròquia o la diòcesi, de manera activa,

madura, encoratjadora. El «Camí», metàfora d'una trajectòria formativa, es recorre en un temps que oscil·la entre uns 15 i 25 anys. En aquest període de temps se segueix el Ritual d'Iniciació Cristiana per a Adults, amb les etapes i moments significatius que allà estan recollits, com ara la inscripció al llibre dels escollits, la renúncia als ídols, l'entrega de l'oració, del credo, del pàrenostre... L'última etapa és el tercer escrutini o elecció, amb la renovació solemne del baptisme, celebració amb la qual es conclou el recorregut formatiu del camí. No obstant això, cada comunitat continua «fent camí» en la vivència de la fe, com sempre des del seu inici, amb un triple fonament: l'aprofundiment de la Paraula, l'eucaristia setmanal i la convivència mensual.

Pastoral Social

CÀRITAS DIOCESANA

Carta del delegat episcopal de Càritas en la campanya del Corpus

«La desigualtat, una ferida que no cicatritza»

La festa del Corpus, un any més, ens disposa a contemplar i lloar el Senyor, «l'Amor que ens enamora». Un Amor davant del qual tots els amors queden petits perquè el seu és un amor que va fins a l'extrem del seu cos entregat i de la seva sang vessada: amor que acull i dona i se'n dona. Un amor que perdona i anima. Un amor universal amb un decantament especial pels pobres i petits d'aquest món. Així volem que sigui el nostre amor, no de frases i de paraules, sinó de fets i de veritat (1Jn 3,18) és a dir, compromès. I la campanya de Càritas, seguint el lema de l'any passat, ens continua recordant que el nostre amor compromès millora el món. Pot semblar una mica exagerat: ens volen donar «peixet»? Podem pensar que la nostra aportació és sovint molt petita en comparació amb les enormes necessitats del món... Efectivament, són moltes les veus i les realitats que ens recorden allò que diu el nostre cartell de Càritas: «La desigualtat, una ferida que no cicatritza». I llavors ens ve el desànim. Podem fer-hi alguna cosa? És allò de l'Evangeli: «aquí hi ha un

noiet que té cinc pans i dos peixos; però que és això per a tanta gent?» (Jn 6,9). Potser també és agosarat dir que amb el nostre compromís qui sap què som capaços de fer. ¿I si en comptes de posar «el nostre compromís» poséssim «la nostra fe», no valdria igual? I si concretéssim més i poséssim «la nostra fe en Jesucrist millora el món i ens millora a nosaltres» ¿no trobeu que també hauria de ser veritat, i posaria l'accent en l'amor de Déu que ens empeny a actuar compromesament? «Millora el món»... i ens millora a nosaltres! Ja ho sabem: si millora el món ens millora a nosaltres i si ens millora a nosaltres segur que també millora el món. Volia remarcar que el nostre compromís, la nostra fe, tot millorant el món, comença per millorar-nos a nosaltres. Enguany la festa del Corpus, el Dia de la Caritat o la Setmana de la Caritat coincideix, més que mai, amb l'acabament d'un curs. S'escau, doncs, una revisió que ens obliga a mirar enrere però també a mirar endavant des d'aquesta perspectiva de la Caritat. Ho hem de fer tots, tant els fidels que amb la vostra aportació feu possible l'acció de Càritas, com tots aquells que es vulguin revisar sobre el seu amor compromès. També els qui actuen més directament en els serveis i l'organització de Càritas, i sense deixar-nos els voluntaris que fan una bona labor insubstituïble a les parròquies. Mirar enrere per veure el camí fet, valorar-lo, allò bo, potser també mancances i tancaments, donar gràcies a Déu, donar-nos gràcies mútuament, no només pel treball que hem pogut fer ajudant els altres, sinó també perquè els pobres segur que ens han fet bé, ens han evangelitzat, ens hem pogut acostar a Jesús a través d'ells. El nostre petit o gran compromís, transforma el món, però comença

per millorar-nos a nosaltres. Estiguem-ne contents! I sobretot, mirar endavant. Tenim molts desafiaments a la vista. Hi ha una ferida que no sols no cicatritza sinó que empitjora: Una societat que tendeix a excloure immigrants i refugiats. Unes ideologies en auge, que abonen la xenofòbia, la discriminació, el racisme... Una societat en la qale, com adverteix el Papa en l'encíclica *Laudato si'*, «no sol haver-hi consciència clara dels problemes que afecten particularment els exclosos, quan es parla d'ecologia. Ells són la major part del planeta, milers de milions de persones. De fet, a l'hora de l'actuació concreta, queden freqüentment en l'últim lloc». Malgrat tot, i conscients dels problemes que emmarquen avui la nostra vida social, podem dir amb el missatge de la Comissió Episcopal de Pastoral Social amb motiu de la festa del Corpus, «donem gràcies per tantes mans generoses al servei de la caritat que dediquen el seu temps i lliuren la seva persona al servei dels necessitats a Càritas i a altres institucions de l'Església. I demanem per cadascun de nosaltres que l'Esperit Sant faci de la nostra vida un lliurament creïble en tot moment als "ferits per la vida". No oblidem que Jesús mateix ens ha dit en una pàgina solemne de l'Evangeli, que allò que fem o deixem de fer amb els necessitats, a Ell mateix ho fem» (cf. *Mt 25*).

Mn. Antoni Roca Roig

Carta del director de Càritas Diocesana de Sant Feliu en la campanya del Corpus

«Hem d'estar al costat dels descartats»

L'exercici de fer memòria de la tasca que tenim encomanada, de com portem

a terme la nostra acció i si aquesta transcedeix, té sentit des del compromís de ser fidels a la missió de la nostra institució. També té sentit des del moment que aquesta mirada enrere es fa amb esperit d'anàlisi de la realitat que atenem, de millora de la nostra acció i d'anar ressituant els objectius de la nostra feina enmig d'una societat que canvia contínuament. Volem transformar per contribuir al bé comú, per ser testimonis de la necessitat d'estar al costat dels descartats, per implicar les comunitats en l'acollida i acompanyament de tantes persones invisibles, ferides en molts aspectes. El paper de les Càritas parroquials i interparroquials i de tot el voluntariat és determinant, amb la proximitat a la realitat concreta de cada poble o ciutat, també s'apropa a la realitat de l'exclusió i la vulnerabilitat de massa persones encara. En l'àmbit institucional cal destacar dos fets significatius de l'any 2018. Vam començar l'any liderant des de Càritas diocesana un procés de reconeixement de la nostra realitat i de cap on projectar l'acció de Càritas tant internament com externament per als propers cinc anys. La primera assemblea de Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat, celebrada el 17 de març de l'any passat, plasmava el compromís de voluntaris, contractats i Església diocesana en general, d'estar al costat de les persones en situació de pobresa. El Pla Estratègic sorgit de l'assemblea, i que es presentarà aquest 2019, és la guia que fixa les prioritats i els objectius a tots els nivells que ens han de permetre treballar des del Model d'Acció Social de Càritas. I a finals d'any i després de sis anys de servei com a director de la nostra Càritas diocesana, en Joan Torrents, per designació del bisbe Agustí i acord del Consell Diocesà,

em cedia la responsabilitat al capdavant de la institució. Cal valorar i donar relleu a la seva etapa com a director. Va ser ell qui va rebre l'encàrrec de liderar Càritas diocesana en el moment de la seva posada en marxa l'any 2013 i qui l'ha consolidada en la realitat que coneixem avui. Gràcies, Joan, en nom de tots els que formem la Càritas diocesana de Sant Feliu de Llobregat, per tota la vasta i bona feina.

Ramon E. Carbonell Pujol

PASTORAL PENITENCIÀRIA

Inauguració de la Llar la Mercè

El dia 14 de maig, a Sant Feliu de Llobregat, es va inaugurar oficialment aquesta casa d'acollida per a persones que han sortit de la presó i no tenen un lloc per viure. La Llar la Mercè porta funcionant un any, però aprofitant l'ampliació de la segona planta, s'ha fet la presentació oficial. Aquesta casa ha estat cedida per les Mercedàries Missioneres a la Fundació Obra Mercedària pertanyent als Religiosos Mercedaris. A les 12 h es va iniciar l'acte d'inauguració i benedicció de la casa que va comptar amb la presència del Sr. Jordi San José Buenaventura, alcalde de Sant Feliu de Llobregat; la Gna. Marisa Lanza, consellera general de les Mercedàries Missioneres de Barcelona; el Sr. Amand Calderó, secretari de Mesures Penals Alternatives, Reinserció i Atenció a la Víctima; el Sr. Marcel·lí Joan, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya; el P. José Juan Galve, provincial de la Mercè; P. Jesús Bel, delegat de Pastoral Penitenciària del Bisbat de Sant Feliu, en representació del Sr. Bisbe de Sant Feliu; i la Sra. Núria Ortín, directora de la Fundació Obra Mercedària. Van assistir en aquest acte una seixantena de persones d'entitats religioses, socials, associació de veïns del barri, entitats col·

laboradores amb la fundació, personal i voluntariat de la fundació entre d'altres. Després dels parlaments de les autoritats i d'un dels residents de la llar, es va projectar un vídeo sobre les cases d'acollida que la fundació té en diferents comunitats per acollir persones en risc d'exclusió social. Després el P. Provincial de la Mercè va fer la benedicció de la casa i, a continuació, es va visitar la casa i es va compartir un aperitiu a la terrassa. L'any 2018 prop de trenta persones han viscut en aquesta casa i ha estat per a ells una oportunitat per refer la seva vida en sortir de la presó i poder reinserir-se a la societat.

Documents

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

Carta de les delegacions de catequesi de la Província eclesiàstica de Barcelona

Barcelona, 21-5-2019

A l'atenció dels Rectors, Preveres, Diaques
i responsables de la catequesi,

Benvolguts,

Amb aquestes ratlles us adjuntem el programa de la Setmana Catequètica 2019, iniciativa de formació per als catequistes que organitzem conjuntament les Delegacions diocesanes de Catequesi de la Província Eclesiàstica de Barcelona, i que tindrà lloc, si Déu vol, del 8 al 12 de juliol, a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona.

Aquesta vegada els cursets es concentren en dos torns a la tarda. Cada curset té una durada de deu hores, amb dues hores diàries de dilluns a divendres. Cada catequista en pot realitzar un o dos.

Tots coneixem prou bé la necessitat i el valor de la formació, com també poder compartir experiències i dificultats amb altres, animar-se mútuament, etc. Per tot això us agraïem que informeu d'aquesta oferta formativa als catequistes de la vostra parròquia o centre catequètic i els animeu a participar-hi, i, si és el cas, aju-

dant-los subvencionant econòmicament la seva participació.

Restem a la vostra disposició en tot allò que us puguem ajudar i servir en l'àmbit catequètic.

Cordialment us saludem,

*Mn. Alberto Para, Director del Secretariat Diocesà
de Catequesi de Barcelona*
*Sra. M. Isabel Campmany, Delegada diocesana de
Sant Feliu de Llobregat*
Mn. Santiago Collell, Delegat diocesà de Terrassa

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Comunicat de la reunió n. 230

Tarragona, 3-5-2019

Els dies 2 i 3 de maig de 2019 ha tingut lloc la reunió n. 230 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al Santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i hi ha participat tots els bisbes llevat de Mons. Agustí Cortés.

1. Els bisbes han rebut l'informe sobre la pastoral hospitalària a les diòcesis de Catalunya que els han presenta Mn. Joan Bajo, la Dra. Carmen Benito i Mn. Sebastià Aupí, delegats de pastoral de la salut dels bisbats de Tortosa, Barcelona i Girona, respectivament. Han informat de la situació actual de l'atenció religiosa als hospitals i de les relacions amb l'administració de l'ICS, així com també de les necessitats i reptes que planteja aquesta atenció religiosa catòlica als hospitals inclosos en la xarxa d'internament d'utilització pública de Catalunya. Els delegats han insistit en la importància de la formació de les persones que realitzen aquest servei pastoral i d'algunes iniciatives en aquesta línia que es posaran en marxa el proper curs.

2. Els bisbes han rebut el Sr. Dani Font, coordinador del projecte Catalunya Sacra i Mn. Josep Maria Riba, director del Secretariat Interdiocesà de Conservació i Promoció de l'Art Sagrat (SICPAS) que els han presentat la memòria anual de les activitats portades a terme per Catalunya Sacra i el balanç econòmic de l'any 2018. També els han presentat les activitats que s'estan realitzant durant aquest any i el corresponent pressupost que els bisbes han aprovat pel que fa a la difusió del patrimoni sacre de les Diòcesis de la CET.

Han destacat la presència de Catalunya Sacra a Roma, a la Conferència Internacional «Déu ja no habita aquí?», organitzada pel Consell Pontifici per a la Cultura, la Conferència Episcopal Italiana i la Universitat Pontifícia Gregoriana, que van creure que Catalunya Sacra és una iniciativa valuosa que pot servir d'exemple a les diòcesis d'altres països, tant pel plantejament interdiocesà que la motiva com per l'enfocament concret del projecte.

3. El Sr. Francesc Roig, president de Càritas Catalunya, que és l'òrgan de coordinació de les deu Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya, ha informat de la Memòria d'activitats i ha presentat als bisbes diverses iniciatives que es porten a terme per orientar, coordinar i realitzar l'acció social i caritativa de l'Església.

4. Els bisbes s'han reunit amb la nova Junta Directiva de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) formada per fra Eduard Rey, superior provincial dels Caputxins de Catalunya i nou president de la URC; la germana Rosa Masferrer, provincial de les Religioses de Sant Josep de Girona (vicepresidenta), la germana Maria Rosa Masramon, provincial de les Dominiques de l'Anunciata de Catalunya i Balears; el

pare Eduard Pini, provincial de l'Escola Pia de Catalunya, la germana Mercè Arimany, superiora general de les Hospitalàries de la Santa Creu; el pare Llorenç Puig, delegat permanent de la Companyia de Jesús a Catalunya, i el germà marista Lluís Serra Llansana, secretari general de l'URC.

Els religiosos han exposat els reptes que planteja la reestructuració de la vida religiosa a les diòcesis catalanes i la manera com s'està enfocant des de les diverses Congregacions.

Han dialogat també sobre els projectes per protegir els infants i els adults vulnerables i per contribuir a erradicar de la nostra societat la cultura de l'abús sexual, econòmic, de poder i de consciència.

5. S'ha iniciat l'estudi dels preparatius del vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense de 1995 i s'ha encarregat a Mons. Francesc Pardo i a la Secretaria de la CET la coordinació de la comissió que haurà de preparar aquesta commemoració.

6. Els bisbes han tractat també diverses qüestions relatives als mitjans de comunicació, la celebració de les exèquies i la formació permanent dels preveres.

7. Finalment, han rebut la visita del P. Joan Maria Mayol, OSB, rector del Santuari de la Mare de Déu de Montserrat que ha lliurat als bisbes l'acreditació com a confreres de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat. Els bisbes han signat en el llibre d'honor de la Confraria.

Comunicació sobre el nomenament del nou arquebisbe metropolità de Tarragona

Al migdia del dia 4 de maig de 2019, la Santa Seu ha fet públic el nomenament del nou arquebisbe metropolità de Tarragona

i primat de les Espanyes, Mons. Joan Planellas i Barnosell. Substitueix l'arquebisbe Jaume Pujol Balcells que ha estat nomenat Administrador Apostòlic de l'arxidiòcesi de Tarragona fins a l'ordenació episcopal i presa de possessió del nou arquebisbe.

Mons. Joan Planellas té seixanta quatre anys i és nascut a Verges (bisbat de Girona). Realitzà estudis de teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya i a la Pontifícia Universitat Gregoriana, defensant la seva tesi doctoral amb el títol La recepció del Vaticà II en els manuals d'ecclesiologia espanyols. Té moltes publicacions d'àmbit teològic entre les quals destaca «L'Església dels pobres» en el Concili Vaticà II.

Fou rector del Seminari de Girona i director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Girona. Actualment és Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, canonge de la catedral de Girona i rector de diverses parròquies de l'Empordà.

La data d'ordenació episcopal i presa de possessió de l'arxidiòcesi de Tarragona està prevista per al proper 8 de juny, vigília de la Pentecosta.

XXXIII Trobada interdiocesana de Vida Creixent

Aquest moviment adreçat a jubilats i persones grans està instituït en les diòcesis amb seu a Catalunya i, amb la finalitat d'una major coneixença i per establir llaços d'amistat, cada any es realitza una trobada interdiocesana que, de manera rotatòria, té lloc en una de les diòcesis, organitzada pel moviment amfitrió. Aquest any ha estat la primera vegada que l'organització de la trobada anava a càrrec de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. El lloc escollit va ser l'Abadia de Montserrat

i allà es van aplegar unes 700 persones, repartides en dos dies. El 8 de maig hi van assistir els bisbats de Tarragona, Solsona, Tortosa i Sant Feliu; l'Eucaristia va ser presidida pel bisbe Agustí i concelebrada amb el vicari general i alguns consiliaris diocesans de Vida Creixent. El dia 9 va ser el torn d'Urgell, Terrassa, Vic, Lleida i Barcelona i en aquest dia van comptar amb la presència del bisbe de Lleida, Salvador Giménez, que va concelebrar l'eucaristia amb el pare abat de Montserrat i altres consiliaris del moviment. I, a continuació, cada dia, van poder escoltar el cant de l'Escolania i després les paraules de benvinguda per part del coordinador de Vida Creixent de Sant Feliu, en nom de tota la Junta que ha preparat la Trobada interdiocesana d'enguany. En el mateix clima de germanor es va seguir amb el dinar i la sobretaula. El lema de Vida Creixent, «posant vida als anys», es va posar de manifest en aquestes dues diades a Montserrat, on l'ambient sa i joïós testimoniava l'alegria de viure la fe en cada etapa de la vida. Vic, Lleida i Barcelona i en aquest dia van comptar amb la presència del bisbe de Lleida, Salvador Giménez, que va concelebrar l'eucaristia amb el pare abat de Montserrat i altres consiliaris del moviment. I, a continuació, cada dia, van poder escoltar el cant de l'Escolania i després les paraules de benvinguda per part del coordinador de Vida Creixent de Sant Feliu, en nom de tota la Junta que ha preparat la Trobada interdiocesana d'enguany. En el mateix clima de germanor es va seguir amb el dinar i la sobretaula. El lema de Vida Creixent, «posant vida als anys», es va posar de manifest en aquestes dues diades a Montserrat, on l'ambient sa i joïós testimoniava l'alegria de viure la fe en cada etapa de la vida.

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Presentación de la Memoria de actividades de la Iglesia católica en España 2017

Madrid, 31-5-2019

La Conferencia Episcopal Española (CEE) presenta esta mañana la Memoria anual de actividades de la Iglesia católica en España de 2017. La actividad económica de ese año se declaró en 2018, y el resultado de la Asignación Tributaria se conoció definitivamente a mediados de este mes de mayo. Ya con los resultados definitivos, como es habitual, la Iglesia hace memoria de los dones recibidos y del servicio prestado con ellos. Lo hace por el compromiso adquirido con la sociedad, por convicción en la oportunidad de la transparencia, y por su disposición a anunciar que sus puertas están abiertas, para servir y amar en todo momento.

Iglesia en España. Más ayuda, mejor valoración

La aportación de la sociedad española a la Iglesia Católica, a través de la Asignación Tributaria, creció en el ejercicio fiscal 2017 (campana 2018) manifestando la alta valoración de la sociedad española hacia esta labor.

Tanto el número de declaraciones a favor de la Iglesia (+ 51.658) como el importe total

asignado a este fin (+11.386.328 €) se vieron incrementados. El ritmo de crecimiento de esta cantidad se acelera, pasando de un aumento del 2,82% en 2016, a un 4,4% más en la última declaración de la renta.

La hora de repartir: comunicación de bienes

Sin embargo, la “X” no es la principal vía de financiación de la Iglesia en España. Para las diócesis españolas, el dinero de la “X” supone de media únicamente una cuarta parte de los ingresos recibidos. Cada una de ellas completa sus ingresos, entre otras fuentes, con aportaciones directas de los fieles (35%) o ingresos por patrimonio (13%).

Del total de la cantidad recibida en la CEE por la Asignación Tributaria, el 81,1% (más de 202 millones de euros) es enviado directamente a las diócesis españolas. El reparto se realiza según criterios de necesidades específicas de cada una de ellas, siempre atendiendo a la solidaridad y la comunicación de bienes entre las diócesis – españolas.

La Iglesia, como cuerpo, está en constante relación y dependencia entre todas sus diócesis y entidades. De tal manera que, sin la labor de cada uno de sus miembros, tanto consagrados como seculares, no sería posible completar este entramado de bienes y actividades al servicio de los demás.

Los laicos ganan protagonismo

Durante 2017 creció el número de familias en misión en el extranjero (536), el número de entidades religiosas de laicos (12.988) y el número de parroquias (23.021) por la apertura en nuevas zonas de desarrollo urbano.

Hay también más voluntarios y agentes de Pastoral de la Salud acompañando a enfermos tanto en hospitales (1.427, 282 más) como acompañando en casas y centros (18.861 personas). Igualmente se ha incrementado hasta los 2.700 el número de voluntarios en la Pastoral Penitenciaria dentro y fuera de prisión (377 más que año anterior).

Como novedad en la memoria se incorpora el dato de las 86 asociaciones y movimientos nacionales de laicos que cuentan con 368.365 personas que participan activamente de la vida de la Iglesia en dichas realidades.

Beneficio espiritual, rentabilidad social

Algunos de los efectos cuantificados en la economía nacional de la actividad de la Iglesia y sus instituciones son:

- El impacto económico derivado de la actividad de las diócesis, parroquias y Cáritas es de 1.386 millones de €, lo que supone 5 veces más en relación a lo aportado por la asignación tributaria.

- Solo en la actividad asistencial, cada euro que reciben las diócesis españolas procedente de la Asignación Tributaria se multiplica por 2,5 euros cuando se retorna a la sociedad.

- Comparando con el gasto que realizan las comunidades autónomas en empleo, familia, violencia de género, juventud, inclusión social, adicciones, inmigración o pobreza, el valor económico de la actividad asistencial de la Iglesia católica estaría por delante de la tercera autonomía de más peso en el ranking.

- El ahorro que suponen los 2.452 centros católicos concertados al estado cada vez es mayor. En 2017 ese ahorro fue de 3.324 millones, 765 millones ahorrados

más que en el anterior ejercicio siempre de acuerdo con los datos ofrecidos por el Ministerio de Educación.

- El impacto global estimado de los bienes de interés cultural y de las fiestas religiosas equivale a más 3% del PIB de España.

Más presencia donde más difícil es estar

Los datos de la actividad pastoral de la Iglesia reflejan que hay más enfermos acompañados cada mes en sus domicilios. La cifra se ha incrementado en unas 4.800 personas más, hasta las 66.882.

Son más también las parroquias con centros de atención para enfermos (2.759) y ha crecido el número de fieles que han recibido el sacramento de la Unción.

Igualmente se ha incrementado el número de acogidos por la pastoral penitenciaria (2.810), las casas (70), los participantes (7.053), las capellanías (84), los fondos entregados como ayuda, o los paquetes de ropa destinados a personas que han salido de centros penitenciarios y sus familias.

En total, sacerdotes, voluntarios, religiosos y seglares han dedicado en total 45,6 millones de horas a la labor pastoral

Las periferias están cada vez más cerca

Los datos de la actividad evangelizadora de la Iglesia reflejan cambios importantes en cuanto a los destinos. Europa se ha convertido también en tierra de misión con un importante peso de los misioneros procedentes de España.

América, no obstante, sigue siendo el destino de más de la mitad de los 11.018 misioneros españoles que están dando su vida en todo el mundo.

Las mujeres son un 10% más en esta misión. La mitad de todos los misioneros españoles son religiosas, pero cada vez hay más laicos.

El Fondo Nueva Evangelización, destinado a proyectos en comunidades cristianas sin recursos en todo el mundo, elevó su aportación hasta los 2.158.604,38 € en un total de 253 proyectos.

“Dadles vosotros de comer”. La multiplicación de la actividad asistencial

La memoria incorpora nuevos datos de 61 centros asistenciales de la Iglesia; ya son 3.834 más que en 2010, con un incremento del 72 por ciento. Hablamos de 8.052 centros de este tipo, que asisten a un total de 2.834.035 beneficiarios en toda España. En total, incluyendo los centros sociales, sanitarios y caritativo-asistenciales la memoria incluye 9.171 centros con 4.379.554 beneficiarios.

Entre ellos, hay 100 centros destinados a la mujer y víctimas de violencia (20.731 beneficiarias), 165 para inmigrantes y refugiados (120.925), 92 centros para drogo-dependientes (43.259 beneficiarios), 287 consultorios para familias y embarazadas (72.289 beneficiarios) o 384 centros para promover el trabajo (121.401 beneficiarios).

Destacan también por su volumen e importancia los 6.425 centros para mitigar la pobreza (comedores, albergues, etc.) donde recibieron atención 2.348.035 personas.

Cáritas y Manos Unidas son la cara de la Iglesia entre los pobres. Las dos organizaciones de la Iglesia para el desarrollo y la asistencia dentro y fuera de España destinaron en 2017 más de 401 millones de euros.

Con su actividad, Cáritas dio asistencia a 3.088.825 personas, más de 1 millón y medio de ellas en España, a través de las 5.828 Cáritas parroquiales. 83.951 voluntarios y 5.076 trabajadores contratados, hacen posible cada día esta misión.

Manos Unidas mantiene en total 894 proyectos de sensibilización y desarrollo en 59 países. Más de 6 millones de personas son beneficiarias indirectas de la acción de Manos Unidas.

Más alumnos. Más jóvenes descubriendo una misión

Los 2.587 centros educativos católicos en España responden a esa vocación, expresada por el Papa Francisco, de ayudar a los jóvenes a descubrir su misión en esta vida y enamorarse de ella.

Para ello, en 2017 se incrementó en casi 400 el número de aulas hasta las 61.531. También han crecido las aulas de educación especial en centros católicos, hasta las 452 (44 más con 11.716 alumnos en total).

El número de alumnos se ha incrementado en 12.733, hasta rozar el millón y medio en total, de ellos 69.720 son extranjeros. Igualmente se ha incrementado tanto el número de trabajadores en general (127.093), como el personal docente en particular (103.569).

214.723 alumnos participan en grupos de vida cristiana en centros católicos.

En el ámbito universitario, casi el 70% de los estudiantes de centros privados, reciben formación en universidades de orientación católica.

Patrimonio de la Iglesia, cultura de todos

Las diócesis españolas han destinado cerca de 60 millones de euros a los 381

proyectos de conservación. Sólo en los últimos 5 años, el total aportado por las diferentes diócesis españolas para este fin, roza los 417 millones de euros.

Además, toda la actividad que genera la presencia del patrimonio cultural de la Iglesia en nuestro país tiene un impacto total en el PIB de España de 22.620 millones de euros, y llega a aportar una contribución al empleo de más de 225.000 empleos de manera directa, indirecta e inducida.

También son millones las personas que participan cada año en alguna de las peregrinaciones, celebraciones de Semana Santa y fiestas populares de carácter religioso en nuestro país. Se estima un impacto de 9.800 millones de euros y 134.000 empleos generados.

El compromiso de transparencia como oportunidad de evangelizar

Dentro de la demanda creciente de información por parte de la sociedad y del compromiso adquirido por la CEE, se ha renovado recientemente el acuerdo de colaboración con la ONG Transparencia Internacional España.

Los datos presentados llevan, además, la garantía de la prestigiosa auditora internacional PwC, que por sexto año consecutivo realiza el Informe de Aseguramiento Razonable de la Memoria Anual de Actividades, según normas internacionales. Por otro lado, los estudios sobre el impacto económico han sido elaborados por empresas de reconocido prestigio internacional como KPMG o EY.

Agradecimiento

La Iglesia agradece a todas las personas que están detrás de cada página de

esta Memoria que hoy se presenta y contribuyen a sostenerla. Muchos lo hacen con la entrega de su vida, con su trabajo, con su servicio desinteresado como voluntarios, con su donación o con su X en la declaración de la renta. Gracias a ellos, millones de personas se benefician de la presencia de la Iglesia en nuestro país. Esta Memoria desea ser, además de un ejercicio de transparencia y responsabilidad, una muestra de agradecimiento a todas esas personas.

Reunión de la Comisión Permanente

La Comisión Permanente de la Conferencia Episcopal Española ha celebrado su reunión los días 25 y 26 de junio. Ha sido el primer encuentro tras el fallecimiento de Mons. Juan Antonio Menéndez Fernández, el 15 de mayo, quien era miembro de la Permanente como presidente de la Comisión Episcopal de Migraciones.

Según establecen los estatutos de la CEE, hasta la reunión de la próxima Asamblea Plenaria (18-22 de noviembre de 2019) desempeñará estas funciones el miembro más antiguo por ordenación episcopal de entre los miembros de la Comisión. En esta ocasión Mons. Luis Quinteiro Fuiza, obispo de Tui-Vigo.

Protocolo para la gestión de seguridad de los bienes de patrimonio cultural

La Comisión Episcopal de Patrimonio Cultural, que preside Mons. Juan José Asenjo Pelegrina, ha presentado a la Permanente una propuesta para elaborar un protocolo para la gestión de seguridad, principalmente preventiva, de los Bienes de Patrimonio Eclesiástico. En este documento estarían incluidas las catedrales y

todos los edificios singulares declarados Bienes de Interés Cultural, especialmente los que albergan colecciones artísticas, documentales y bibliográficas. Su principal objetivo será la protección de las personas y del patrimonio frente a cualquier riesgo o incidencia.

Doctrina de la Fe, Semanas Sociales y Congreso de Laicos Pueblo de Dios “en salida”

La Comisión Permanente ha aprobado el documento presentado por el presidente de la Comisión Episcopal para la Doctrina de la Fe, Mons. Enrique Benavent Vidal, titulado “Mi alma tiene sed de Dios, del Dios vivo” (Sal 42,3). Orientaciones doctrinales sobre la oración cristiana.

Por su parte, el presidente de la Comisión Episcopal de Pastoral Social, Mons. Atilano Rodríguez Martínez, ha informado sobre el proyecto de revitalización de las Semanas Sociales, una institución dedicada a la difusión de la Doctrina Social de la Iglesia, especialmente en cuestiones como el desempleo o la vida cultural y política. Se ha puesto en marcha un grupo de trabajo que será el encargado de organizar una semana social de ámbito nacional en octubre de 2020, que tendrá como tema “La regeneración de la vida pública. Una llamada al bien común y a la participación”.

La Comisión Permanente ha recibido información sobre el trabajo de preparación para el Congreso de Laicos Pueblo de Dios “en salida” que se celebrará del 14 al 16 de febrero de 2020. La organización del Congreso está a cargo de la Comisión Episcopal de Apostolado Seglar, que preside Mons. Javier Salinas Viñals. En la fase previa, el protagonismo está en las diócesis,

donde se están trabajando los materiales que luego servirán para la preparación del material que se pondrá en común en el Congreso que se celebrará en Madrid.

Otros temas

La Permanente también ha dado el pláctet para la creación de nuevos centros de estudios eclesiásticos. En concreto se ha dado el pláctet solicitado por la Universidad Católica San Antonio de Murcia para la creación de una facultad eclesiástica de Ciencias Sociales; el solicitado por la archidiócesis de Sevilla, para la creación de la nueva facultad de Teología San Isidoro de Sevilla; y el solicitado por la archidiócesis de Granada para la creación del instituto de Filosofía Edith Stein.

En el capítulo de temas económicos, la Comisión Permanente ha aprobado los balances y liquidación presupuestaria del año 2018 del Fondo Común Interdiocesano, de la Conferencia Episcopal Española y de los órganos que de ella dependen.

Como es habitual en la reunión del mes de junio, se ha aprobado el calendario de reuniones de los órganos de la Conferencia Episcopal Española para el año 2020. Los ejercicios espirituales tendrán lugar del 12 al 18 de enero. Las Asambleas Plenarias del 2 al 6 de marzo y del 16 al 20 de noviembre. La primera reunión de la Comisión Permanente del año próximo los días 28 y 29 de enero.

Los obispos han informado sobre las actividades de las comisiones episcopales que presiden.

Nuevos directores de la BAC y de la revista *Ecclesia*

La Comisión Permanente ha nombrado al sacerdote Jesús Pulido Arriero nuevo di-

rector general de la Biblioteca de Autores Cristianos (BAC). Era ya subdirector de la editorial desde la marcha de Camino Cañón Loyes. Es además director del secretariado de la Comisión Episcopal para la Doctrina de la Fe.

Silvia Rozas Barrero, Hija de Jesús, es la nueva directora de la revista *Ecclesia* en sustitución de Jesús de las Heras Muela. Ocupaba ya el cargo de redactora jefe y ha llevado a cabo el proceso de renovación de la revista.

También se ha aprobado la terna que se va a enviar a la Santa Sede para la elección del Rector Magnífico de la Universidad Pontificia de Salamanca.

Se han aprobado los siguientes nombramientos:

María José Vaquero Santos, laica de la archidiócesis de Toledo, como presidenta nacional de la Asociación Católica de Ciegos Españoles (CECO).

Rafael León León, O.C.D., religioso de la diócesis de Segorbe-Castellón, como consiliario Nacional de la Asociación Católica de Ciegos Españoles (CECO).

Clara Pardo Gil, laica de la archidiócesis de Madrid, como Presidenta de Manos Unidas.

SANTA SEU

Missatge del papa Francesc per a la Jornada mundial de l'Emigrant i del Refugiat 2019

Vaticà, 27-5-2019

Jornada que se celebra el 29 de setembre de 2019

“No es tracta només de migrants”

Estimats germans i germanes:

La fe ens assegura que el Regne de Déu és ja misteriosament present en la nostra terra (cf. Conc. Ecum. Vat. II, Const. *Gaudium et spes*, 39); però hem de constatar amb dolor que també avui troba obstacles i forces contràries. Conflictes violents i veritables guerres no cessen de lacerar la humanitat; injustícies i discriminacions se succeeixen; és difícil superar els desequilibris econòmics i socials, tant a nivell local com global. I són els pobres i els desfavorits els qui més pateixen les conseqüències d'aquesta situació.

Les societats econòmicament més avançades desenvolupen en el seu si la tendència a un marcat individualisme que, combinat amb la mentalitat utilitarista i multiplicat per la xarxa mediàtica, produeix la “globalització de la indiferència”. En

aquest escenari, les persones migrants, refugiades, desplaçades i les víctimes del tràfic de persones, s'han convertit en emblema de l'exclusió perquè, a més de suportar dificultats per la seva mateixa condició, amb freqüència són objecte de judicis negatius, ja que se les considera responsables dels mals socials. L'actitud vers elles constitueix un senyal d'alarma, que ens adverteix de la decadència moral a què ens enfrontem si continuem donant espai a la cultura del descart. De fet, per aquest camí, cada subjecte que no respon als cànons del benestar físic, psíquic i social, corre el risc de ser marginat i exclòs.

Per aquesta raó, la presència dels migrants i dels refugiats, com en general de les persones vulnerables, representa avui dia una invitació a recuperar algunes dimensions essencials de la nostra existència cristiana i de la nostra humanitat, que corren el risc d'adormir-se amb un estil de vida ple de comoditats. Raó per la qual, «no es tracta només de migrants» vol dir que en mostrar interès per ells, ens interressem també per nosaltres, per tots; que tenint cura d'ells, tots creixem; que escoltant-los, també donem veu a aquesta part de nosaltres que potser mantenim amagada perquè avui no està ben vista.

«Coratge! Soc jo. No tingueu por» (Mt 14,27). No es tracta només de migrants, també es tracta de les nostres pors. Les maldats i les lletjors del nostre temps fan créixer «la nostra por als “altres”, als desconeguts, als marginats, als forasters [...]. I això es nota particularment avui dia, davant de l'arribada de migrants i refugiats que truquen a la nostra porta a la recerca de protecció, seguretat i un futur millor. És veritat, la por és legítima, també perquè falta preparació per aques-

ta trobada» (Homilia, Sacrofano -Roma, 15 febrer 2019). El problema no és el fet de tenir dubtes i sentir por. El problema és quan aquests dubtes i aquestes pors condicionen la nostra forma de pensar i d'actuar fins al punt de convertir-nos en éssers intolerants, tancats i potser, sense adonar-nos-en, fins i tot racistes. La por ens priva així del desig i de la capacitat de trobada amb l'altre, amb aquell que és diferent; ens priva d'una oportunitat de trobada amb el Senyor (cf. Homilia en la Concelebració Eucarística de la Jornada Mundial de l'Emigrant i del Refugiat, 14 gener 2018).

«Perquè, si estimeu els qui us estimen, qui us ha d'agrair? No fan el mateix els públicans?» (*Mt* 5,46). No es tracta només de migrants: es tracta de la caritat. A través de les obres de caritat mostrem la nostra fe (cf. *Jm* 2,18). I la caritat més gran és la que s'exerceix amb els que no poden correspondre i potser ni tan sols donar gràcies. «El que està en joc és el rostre que volem donar-nos com a societat i el valor de cada vida [...]. El progrés dels nostres pobles [...] depèn sobretot de la capacitat de deixar-se commoure per qui truca a la porta i amb la seva mirada estigmatitza i deposta tots els falsos ídols que hipotequen i esclavitzen la vida; ídols que prometen una aparent i fugaç felicitat, construïda al marge de la realitat i del sofriment dels altres» (Discurs a la Càritas Diocesana de Rabat, 30 març 2019).

«Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí» (*Lc* 10,33). No es tracta només de migrants: es tracta de la nostra humanitat. El que mou aquest samarità, un estranger per als jueus, a aturar-se, és la compassió, un sentiment que no es pot explicar

únicament a nivell racional. La compassió toca la fibra més sensible de la nostra humanitat, provocant un urgent impuls a “estar a prop” dels qui veiem en situació de dificultat. Com Jesús mateix ens ensenya (cf. *Mt* 9,35-36; 14,13-14; 15,32-37), sentir compassió significa reconèixer el patiment de l'altre i passar immediatament a l'acció per alleujar, guarir i salvar. Sentir compassió significa donar espai a la tendresa que sovint la societat actual ens demana reprimir. «Obrir-se als altres no empobreix, sinó que més aviat enriqueix, perquè ajuda a ser més humà: a reconèixer-se part activa d'un tot més gran i a interpretar la vida com un regal per als altres, a veure com a objectiu, no els propis interessos, sinó el bé de la humanitat» (Discurs a la Mesquita “Heydar Aliyev” de Bakú, Azerbaidjàn, 2 octubre 2016).

«Mireu de no menysprear cap d'aquests petits, perquè us asseguro que en el cel els seus àngels veuen constantment cara a cara el meu Pare celestial» (*Mt* 18,10). No es tracta només de migrants: es tracta de no excloure ningú. El món actual és cada dia més elitista i cruel amb els exclosos. Els països en vies de desenvolupament continuen esgotant els seus millors recursos naturals i humans en benefici d'uns pocs mercats privilegiats. Les guerres afecten només algunes regions del món; però la fabricació d'armes i la seva venda es duu a terme en altres regions, que després no volen fer-se càrrec dels refugiats que aquests conflictes generen. Els qui pateixen les conseqüències són sempre els petits, els pobres, els més vulnerables, a qui se'ls impedeix seure a taula i se'ls deixa només les “engrunes” del banquet (cf. *Lc* 16,19-21). L'Església «que surt [...] sap prendre la iniciativa sense por, sortir

a l'encontre, buscar els llunyans i arribar als encreuaments dels camins per invitar els exclosos» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 24). El desenvolupament exclusivista fa que els rics siguin més rics i els pobres més pobres. L'autèntic desenvolupament és aquell que pretén incloure tots els homes i dones del món, promovent el seu creixement integral, i preocupant-se també per les generacions futures.

«Qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor; i qui vulgui ser el primer, que es faci l'esclau de tots» (Mc 10,43-44). No es tracta només de migrants: es tracta de posar els últims en primer lloc. Jesucrist ens demana que no cedim a la lògica del món, que justifica el fet d'abusar dels altres per aconseguir el nostre benefici personal o el del nostre grup: primer jo i després els altres! En canvi, el veritable lema del cristià és "primer els últims!". «Un esperit individualista és terreny fèrtil perquè maduri el sentit d'indiferència cap al proïsme, que porta a tractar-lo com a pur objecte de compra-venda, que indueix a desinteressar-se de la humanitat dels altres i acaba per fer que les persones siguin pusil·lànimes i cíniques. Per ventura no són aquestes les actituds que freqüentment assumim davant dels pobres, els marginats o els últims de la societat? I quants últims hi ha a les nostres societats! Entre aquests, penso sobretot en els emigrants, amb la càrrega de dificultats i sofriments que han de suportar cada dia en la recerca, a vegades desesperada, d'un lloc on poder viure en pau i amb dignitat» (Discurs davant el Cos Diplomàtic, 11 gener 2016). En la lògica de l'Evangelí, els últims són els primers, i nosaltres hem de posar-nos al seu servei.

«Jo he vingut perquè tinguin vida i en tinguin a desdir» (Jn 10,10). No es tracta només de migrants: es tracta de la persona en la seva totalitat, de totes les persones. En aquesta afirmació de Jesús trobem el cor de la seva missió: fer que tots rebin el do de la vida en plenitud, segons la voluntat del Pare. A cada activitat política, a cada programa, a cada acció pastoral, hem de posar sempre en el centre la persona, en les seves múltiples dimensions, inclosa l'espiritual. I això s'aplica a totes les persones, a qui hem de reconèixer la igualtat fonamental. Per tant, «el desenvolupament no es redueix al simple creixement econòmic. Per ser autèntic, ha de ser integral, és a dir, promoure tots els homes i tot l'home» (S. Pau VI, Carta enc. *Populorum progressio*, 14).

«Ara, doncs, ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu» (Ef 2,19). No es tracta només de migrants: es tracta de construir la ciutat de Déu i de l'home. En la nostra època, també anomenada l'era de les migracions, són moltes les persones innocents víctimes del "gran engany" del desenvolupament tecnològic i consumista sense límits (cf. Carta enc. *Laudato si'*, 34). I així, emprenen un viatge cap a un "paradís" que inexorablement traeix les seves expectatives. La seva presència, a vegades incòmoda, contribueix a dissipar els mites d'un progrés reservat a uns pocs, però construït sobre l'explotació de molts. «Es tracta, doncs, que nosaltres siguem els primers a veure'l i així puguem ajudar els altres a veure en l'emigrant i en el refugiat no sols un problema que ha de ser afrontat, sinó un germà i una germana que han de ser acollits, respectats i estimats, una ocasió que la Providència ens ofereix per

a contribuir a la construcció d'una societat més justa, una democràcia més plena, un país més solidari, un món més frater-nal i una comunitat cristiana més oberta, d'acord amb l'Evangeli» (Missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i del Refugiat 2014).

Estimats germans i germanes: la resposta al desafiament plantejat per les migracions contemporànies es pot resumir en quatre verbs: acollir, protegir, promoure i integrar. Però aquests verbs no s'apliquen només als migrants i als refugiats. Expressen la missió de l'Església en relació a tots els habitants de les perifèries existencials, que han de ser acollits, protegits, promoguts i integrats. Si posem en pràctica aquests verbs, contribuïm a edificar la ciutat de Déu i de l'home, promovem el desenvolupament humà integral de totes les persones i també ajudem la comunitat mundial a acostar-se als objectius de desenvolupament sostenible que ha establert i que, del contrari, seran difícils d'assolir.

Per tant, no només està en joc la causa dels migrants, no es tracta només d'ells, sinó de tots nosaltres, del present i del futur de la família humana. Els migrants, i especialment aquells més vulnerables, ens ajuden a llegir els "signes dels temps". A través d'ells, el Senyor ens crida a una conversió, a alliberar-nos dels exclusivismes, de la indiferència i de la cultura del descart. A través d'ells, el Senyor ens convida a tornar-nos a apropiari de la nostra vida cristiana en la seva totalitat i a contribuir, cadascú segons la seva pròpia vocació, a la construcció d'un món que respongui cada vegada més al pla de Déu.

Aquest és el desig que acompanyo amb la meva pregària, invocant, per intercessió de la Verge Maria, la Mare de Déu del

Camí, abundants benediccions sobre tots els emigrants i els refugiats del món, i sobre els qui es fan els seus companys de viatge.

Francesc, papa

Missatge del Papa Francesc per a la III Jornada Mundial dels Pobres

Vaticà, 13-6-2019

L'esperança dels pobres mai no es frustrarà 17 de novembre de 2019 (Diumenge XXXIII del Temps Ordinari)

1. «No es veurà defraudada l'esperança dels pobres» (*Sl* 9,19). Les paraules del salm es presenten amb una actualitat increïble, expressen una veritat profunda que la fe aconsegueix imprimir sobretot en el cor dels més pobres: retornar l'esperança perduda a causa de la injustícia, el sofriment i la precarietat de la vida.

El salmista descriu la condició del pobre i l'arrogància d'allò que l'oprimeix (cf. 10,1-10); invoca el judici de Déu perquè es restableixi la justícia i se superi la iniquitat (cf. 10,14-15). És com si en les seves paraules tornés de nou la pregunta que s'ha repetit al llarg dels segles fins als nostres dies: com pot Déu tolerar la disparitat? Com pot permetre que el pobre sigui humiliat, sense intervenir per ajudar-lo? Per què permet que qui oprimeix tingui una vida feliç mentre el seu comportament hauria de ser condemnat precisament davant el sofriment del pobre?

Aquest salm es va compondre en un moment de gran desenvolupament econòmic que, com acostuma a passar, també va produir forts desequilibris socials.

La iniquitat va generar un nombrós grup d'indigents, la condició dels quals semblava encara més dramàtica quan es comparava amb la riquesa aconseguida per uns pocs privilegiats. L'autor sagrat, observant aquesta situació, dibuixa un quadre ple de realisme i veritat.

Era una època en què la gent arrogant i sense cap sentit de Déu perseguia els pobres per apoderar-se fins i tot del poc que tenien i reduir-los a l'esclavatge. Avui no és gaire diferent. La crisi econòmica no ha impedit a molts grups de persones un enriquiment que sovint sembla encara més anòmal si veiem als carrers de les nostres ciutats l'ingent nombre de pobres mancats del necessari i que en ocasions són a més maltractats i explotats. Tornen a la ment les paraules de l'Apocalipsi: «Tu dius: “Soc ric, m'he enriquit i no em manca res”, però no t'adones que ets el més miserable i digne de compassió, pobre, cec i nu» (Ap 3,17). Passen els segles, però la condició de rics i pobres es manté inalterada, com si l'experiència de la història no ens hagués ensenyat res. Les paraules del salm, per tant, no es refereixen al passat, sinó al nostre present, exposat al judici de Déu.

2. També avui hem d'anomenar les nombroses formes de noves esclavituds a les quals estan sotmesos milions d'homes, dones, joves i infants.

Cada dia trobem famílies que es veuen obligades a abandonar la seva terra per buscar formes de subsistència en altres llocs; orfes que han perdut els seus pares o que n'han estat separats violentament a causa d'una explotació brutal; joves a la recerca d'una realització professional als quals s'impedeix l'accés al treball a causa de polítiques econòmiques miops; vícti-

mes de moltes formes de violència, des de la prostitució fins a les drogues, i humiliades en el més profund del seu ésser. Com podem oblidar, a més, els milions d'immigrants víctimes de molts interessos ocults, sovint instrumentalitzats amb finalitats polítiques, als quals es nega la solidaritat i la igualtat? I què podem dir de les nombroses persones marginades i sense llar que deambulen pels carrers de les nostres ciutats?

Sovint veiem els pobres als abocadors recollint el producte que s'ha llençat per trobar alguna cosa per menjar o amb què vestir-se. Convertits ells mateixos en part d'un abocador humà, són tractats com rebuig, sense que hi hagi cap sentiment de culpa per part d'aquells que són còmplices d'aquest escàndol. Considerats generalment com paràsits de la societat, als pobres no se'ls perdona ni tan sols la pobresa. S'està sempre alerta per jutjar-los. No poden permetre's ser tímids o desanimar-se; són vistos com una amenaça o com incapaços, només perquè són pobres.

Per augmentar el drama, no se'ls permet veure el final del túnel de la misèria. S'ha arribat fins al punt de teoritzar i realitzar una arquitectura hostil per a desfer-se de la seva presència, fins i tot als carrers, últims llocs d'acolliment. Deambulen d'una part a l'altra de la ciutat, esperant aconseguir un treball, una casa, una mica d'afecte... Qualsevol possibilitat que se'ls ofereixi es converteix en un raig de llum; però, fins i tot on hauria d'existir almenys la justícia, sovint es comprova l'encruel·liment en contra seva mitjançant la violència de l'arbitrarietat. Es veuen obligats a treballar hores interminables sota el sol abrasador per recollir els fruits de l'estació, però se'ls recompensa amb una paga

irrisòria; no tenen seguretat en el treball ni condicions humanes que els permetin sentir-se iguals als altres. Per a ells no existeix el subsidi d'atur, indemnitzacions, ni tan sols la possibilitat de posar-se malalts.

El salmista descriu amb realisme cru l'actitud dels rics que despullen els pobres: «Sotja d'amagat, com un lleó entre els matolls: és a punt per a endur-se el dissortat, el captura, i amb el llaç l'arrossega» (Sl 10,9). És com si per a ells es tractés d'una jornada de caça, en la qual els pobres són acorralats, capturats i fets esclaus. En una condició com aquesta, el cor de molts es tanca i es referma el desig de tornar-se invisibles. Així, veiem sovint una multitud de pobres tractats amb retòrica i suportats amb fàstic. Ells es tornen com a transparents i les seves veus ja no tenen força ni consistència en la societat. Homes i dones cada vegada més estranys entre les nostres cases i marginats en els nostres barris.

3. El context que el salm descriu es teneix de tristesa per la injustícia, el sofriment i l'amargor que afecta els pobres. Malgrat això, s'ofereix una bonica definició del pobre. És aquell que «confia en el Senyor» (cf. v. 11) perquè té la certesa que mai no serà abandonat. El pobre, en l'Esclatada, és l'home de la confiança. L'autor sagrat brinda també el motiu d'aquesta confiança: ell «coneix el seu Senyor» (cf. *ibid.*), i en el llenguatge bíblic aquest «conèixer» indica una relació personal d'afecte i amor.

Som davant una descripció realment impressionant que mai no ens hauríem imaginat. Però això no fa sinó manifestar la grandesa de Déu quan es troba amb un pobre. La seva força creadora supera qualsevol expectativa humana i es fa realitat

en el «record» que ell té d'aquesta persona concreta (cf. v. 13). És precisament aquesta confiança en el Senyor, aquesta certesa de no ser abandonat, allò que convida a l'esperança. El pobre sap que Déu no pot abandonar-lo; per això viu sempre en la presència d'aquest Déu que el recorda. La seva ajuda va més enllà de la condició actual de sofriment per a traçar un camí d'alliberament que transforma el cor, perquè el sosté en el més profund.

4. La descripció de l'acció de Déu en favor dels pobres és una tornada permanent en la Sagrada Esclatada. Ell és aquell que «escolta», «intervé», «protegeix», «defensa», «redimeix», «salva»... En definitiva, el pobre mai no trobarà Déu indiferent o silenciós davant la pregària. Déu és aquell que fa justícia i no oblida (cf. Sl 40,18; 70,6); de fet, és per a ell un refugi i no deixa d'acudir en el seu ajut (cf. Sl 10,14).

Es poden aixecar molts murs i bloquejar les portes d'entrada amb la il·lusió de sentir-se segurs amb les riqueses pròpies en detriment dels qui es queden a fora. No serà així per sempre. El «dia del Senyor», tal com és descrit pels profetes (cf. Am 5,18; Is 2-5; Jl, 1-3), destruirà les barreres construïdes entre els països i substituirà l'arrogància d'uns pocs per la solidaritat de molts. La condició de marginació en què es veuen immerses milions de persones no podrà durar gaire temps. El seu crit augmenta i arriba a tota la terra. Com va escriure D. Primo Mazzolari: «El pobre és una protesta continuada contra les nostres injustícies; el pobre és un polvorí. Si els dones foc, el món esclatarà.»

5. No hi ha manera d'eludir la crida urgent que la Sagrada Esclatada confia

als pobres. Onsevulga que es miri, la Paraula de Déu indica que els pobres són aquells que no tenen el necessari per a viure perquè depenen dels altres. Ells són l'oprimit, l'humil, el qui està postrat a terra. Tot i això, davant aquesta multitud innumerable d'indigents, Jesús no va tenir por d'identificar-se amb cada un d'ells: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40). Fugir d'aquesta identificació equival a falsificar l'Evangeli i esmorteir la revelació. El Déu que Jesús va voler revelar és aquest: un Pare generós, misericordiós, inesgotable en la seva bondat i gràcia, que ofereix esperança sobretot als qui estan desil·lusionats i privats de futur.

Cal destacar que les benaurances amb què Jesús va inaugurar la predicació del regne de Déu, s'obren amb aquesta expressió: «Feliços els pobres». El sentit d'aquest anunci paradoxal és que el regne de Déu pertany precisament als pobres, perquè estan en condicions de rebre'l. Quantes persones pobres trobem cada dia! A vegades sembla que el pas del temps i les conquestes de la civilització n'augmenten el nombre en comptes de disminuir-lo. Passen els segles, i la benaurança evangèlica sembla cada vegada més paradoxal: els pobres són cada vegada més pobres, i en l'actualitat ho són encara més. Però Jesús, que ha inaugurat el seu Regne posant en el centre els pobres, vol dir-nos precisament això: Ell l'ha inaugurat, però ens ha confiat a nosaltres, els seus deixebles, la tasca de tirar-lo endavant, assumint la responsabilitat de donar esperança als pobres. Cal, sobretot en una època com la nostra, revifar l'esperança i restaurar la confiança. És un programa que la comunitat cristiana no pot subestimar.

D'això en depèn que sigui creïble el nostre anunci i el testimoniatge dels cristians.

6. L'Església, sent propera als pobres, es reconeix com un poble estès entre moltes nacions la vocació de les quals és no permetre que ningú se senti estrany o exclòs, perquè implica a tots en un camí comú de salvació. La condició dels pobres obliga a no distanciar-se de cap manera del cos del Senyor que sofreix en ells. Més aviat estem cridats a tocar la seva carn per a comprometre'ns en primera persona en un servei que constitueix evangelització autèntica. La promoció dels pobres, també en l'aspecte social, no és un compromís extern a l'anunci de l'Evangeli, sinó que posa de manifest el realisme de la fe cristiana i la seva validesa històrica. L'amor que dona vida a la fe en Jesús no permet que els seus deixebles es tanquin en un individualisme asfixiant, soterrat en segments d'intimitat espiritual, sense cap influència en la vida social (cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 183).

Fa poc hem plorat la mort d'un gran apòstol dels pobres, Jean Vanier, el qual amb la seva dedicació va aconseguir obrir nous camins a la tasca de la promoció de les persones marginades. Jean Vanier va rebre de Déu el do de dedicar tota la vida als germans i germanes amb discapacitats greus, als quals la societat sovint tendeix a excloure. Va ser un «sant de la casa del costat» de la nostra; amb el seu entusiasme va saber congregar entorn seu a molts joves, homes i dones, que amb el seu compromís quotidià van donar amor i van tornar el somriure a moltes persones dèbils i fràgils, oferint-los una veritable «arca» de salvació contra la marginació i la soledat. Aquest testimoniatge seu ha canviat

la vida de moltes persones i ha ajudat el món a mirar amb altres ulls les persones més dèbils i fràgils. El crit dels pobres ha estat escoltat i ha produït una esperança indestructible, generant signes visibles i tangibles d'un amor concret que també avui podem reconèixer.

7. «L'opció pels últims, per aquells que la societat descarta i rebutja (ibid., 195) és una opció prioritària que els deixebles de Crist estan cridats a realitzar per a no traïr la credibilitat de l'Església i donar esperança efectiva a moltes persones indefenses. En elles, la caritat cristiana hi troba la verificació, perquè qui es compadeix dels seus sofriments amb l'amor de Crist rep força i confereix vigor a l'anunci de l'Evangelí.

El compromís dels cristians, en ocasió d'aquesta Jornada Mundial i sobretot en la vida ordinària de cada dia, no consisteix només en iniciatives d'assistència que, si bé són encomiables i necessàries, han de tendir a incrementar en cada un l'atenció plena que es mereix cada persona que es troba en dificultat. «Aquesta atenció amant és l'inici d'una preocupació veritable» (ibid., 199) pels pobres en la recerca del seu bé veritable. No és fàcil ser testimonis d'esperança cristiana en el context d'una cultura consumista i de rebuig, orientada a acréixer el benestar superficial i efímer. Cal un canvi de mentalitat per a redescobrir l'essencial i donar cos i efectivitat a l'anunci del regne de Déu.

L'esperança es comunica també a través de la consolació, que es realitza acompanyant els pobres no per un moment, carregat d'entusiasme, sinó amb un compromís que es prolonga en el temps. Els pobres obtenen una esperança vertadera no quan ens veuen complaguts per ha-

ver-los donat una mica del nostre temps, sinó quan reconeixen en el nostre sacrifici un acte d'amor gratuït que no busca recompensa.

8. Als nombrosos voluntaris, que moltes vegades tenen el mèrit de ser els primers a haver intuït la importància d'aquesta preocupació pels pobres, els demano que creixin en la seva dedicació. Benvolguts germans i germanes, us exhorto a descobrir en cada pobre que trobeu allò que ell realment necessita; a no detenir-vos davant la primera necessitat material, sinó a anar més enllà per a descobrir la bondat amagada en els seus cors, prestant atenció a la seva cultura i a les seves maneres d'expressar-se, i així poder entaular un diàleg veritablement fraternal. Deixem de costat les divisions que provenen de visions ideològiques o polítiques, fixem la mirada en l'essencial, que no requereix gaires paraules sinó una mirada d'amor i una mà estesa. No oblideu mai que «la pitjor discriminació que sofreixen els pobres és la manca d'atenció espiritual» (ibid., 200).

Abans que res, els pobres tenen necessitat de Déu, del seu amor fet visible gràcies a persones santes que viuen amb ells, aquelles que en la senzillesa de la seva vida expressen i posen de manifest la força de l'amor cristià. Déu es val de molts camins i d'instruments infinits per arribar al cor de les persones. Per suposat, els pobres s'acosten a nosaltres també perquè els distribuïm menjar, però el que realment necessiten va més enllà del plat calent o de l'entrepà que els oferim. Els pobres necessiten les nostres mans per a reincorporar-se, els nostres cors per a sentir de nou l'escalf de l'afecte, la nostra presència per

a superar la soledat. Senzillament, ells necessiten amor.

9. A vegades es requereix poc per a tornar l'esperança: n'hi ha prou a detenir-se, somriure, escoltar. Per un dia deixem de costat les estadístiques; els pobres no són números als quals es pugui recórrer per a presumir amb obres i projectes. Els pobres són persones a les quals s'ha d'anar a trobar: són joves i ancians sols als quals es pot convidar a entrar a casa per a compartir una menjada; homes, dones i infants que esperen una paraula amistosa. Els pobres ens salven perquè ens permeten trobar el rostre de Jesucrist.

Als ulls del món no sembla raonable pensar que la pobresa i la indigència puguin tenir una força salvadora; però és allò que ensenya l'Apòstol quan diu: «No n'hi ha gaires de savis a la manera d'aquest món ni gaires d'influents o de bona família. Ben al contrari, Déu ha escollit els insensats d'aquest món per confondre els savis; i ha escollit els febles d'aquest món per confondre els forts. Déu ha escollit gent que no compta, els menyspreats d'aquest món; ha escollit els qui no són res per anul·lar els qui són alguna cosa. Així ningú no es pot gloriar davant de Déu» (1Co 1,26-29). Amb els ulls humans no s'aconsegueix veure aquesta força salvadora; amb els ulls de la fe, en canvi, se la pot veure en acció i experimentar-la en primera persona. En el cor del poble de Déu que camina batega aquesta força salvadora que no exclou ningú i congrega a tots en una peregrinació veritable de conversió per a reconèixer i estimar els pobres.

10. El Senyor no abandona aquell qui el cerca i els qui l'invocuen; «no oblida mai

el clam de l'indefens» (Sl 9,13), perquè les seves oïdes estan atentes a la seva veu. L'esperança del pobre desafia les diferents situacions de mort, perquè ell se sap estimat particularment per Déu, i així aconsegueix vèncer el sofriment i l'exclusió. La seva condició de pobresa no li treu la dignitat que ha rebut del Creador; viu amb la certesa que Déu mateix la hi restituirà plenament, perquè ell no és indiferent a la sort dels seus fills més dèbils, al contrari, s'adona dels seus afanys i dolors i els agafa amb les seves mans, i a ells els concedeix força i valor (cf. Sl 10,14). L'esperança del pobre es consolida amb la certesa de ser acollit pel Senyor, de trobar en ell la justícia veritable, de ser enfortit en el seu cor per a continuar estimant (cf. Sl 10,17).

La condició que es posa als deixebles del Senyor Jesús, per a ser evangelitzadors coherents, és sembrar signes tangibles d'esperança. A totes les comunitats cristianes i a tots aquells que senten la necessitat de portar esperança i consol als pobres, demano que es comprometin perquè aquesta Jornada Mundial pugui reforçar en molts la voluntat de col·laborar activament perquè ningú no se senti privat de proximitat i solidaritat. Que ens acompanyin les paraules del profeta que anuncia un futur diferent: «A vosaltres que reverencieu el meu nom, brillarà el sol de la salvació, i els seus raigs us guariran» (Ml 3,20).

Francesc, papa

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
C/ Armenteres 35
08980 Sant Feliu de Llobregat
Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31
butlleti@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat